ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପ୍ରକାଶନ - ସଂଖ୍ୟା ଦୁଇ

ନିୟମର ନାମଗୁଡ଼ିକ

Jeff Pippenger
2023-08-10

ଆରମ୍ଭରେ କିଛି ମୌଳିକ ସନ୍ଦର୍ଭବିନ୍ଦୁ ସ୍ଥାପିତ କରିବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ମୁଁ ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ପ୍ରବନ୍ଧଗୁଡ଼ିକରେ ଅନେକ ବିଷୟ ସମ୍ମିଳିତ କରିଥିଲି। ଏବେ ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆଲୋଚ୍ୟ ବିଷୟ ଉପରେ ଅଧିକ କେନ୍ଦ୍ରିତ ହେବାକୁ ପ୍ରୟାସ କରିବି। ଆପଣମାନଙ୍କର ଧୈର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ଧନ୍ୟବାଦ।

ଆରମ୍ଭରୁହିଁ ଈଶ୍ୱର ଆମକୁ ସେ କିଏ ଓ ସେ କ'ଣ, ସେଥିପାଇଁ ଆମର ବୁଝାମଣା ବଢ଼ାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି। ସେହି କାର୍ଯ୍ୟରେ, ସେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ବିଷୟରେ ଯାହା ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଛି ତାହା ବୁଝିବାରେ ସହାୟ କରିବା ପାଇଁ କେତେକ ପଦ୍ଧତି ବ୍ୟବହାର କରିଛନ୍ତି; ଏବଂ ସେହି ପଦ୍ଧତିମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ହେଉଛି "ନାମ"ର ବ୍ୟବହାର—ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ଅନେକ ନାମ, ଏବଂ ତାଙ୍କର ଚୟିତ ପ୍ରତିନିଧିମାନଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ନାମମାନେ ମଧ୍ୟ। ସେ ଅଶୁଭ ଓ ଶୁଭ—ଉଭୟର ପ୍ରତିନିଧିମାନଙ୍କୁ ଚୟନ କରନ୍ତି।

ସେ ନିଜର ଚୟିତ ଚୁକ୍ତିଜନମାନଙ୍କର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗତ ପରିବର୍ତ୍ତନମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଇତିହାସର କ୍ରମଧାରାରେ ପର୍ଯ୍ୟାୟକ୍ରମେ ନିଜ ସ୍ୱଭାବର ବୁଝାମଣାକୁ ବିଶେଷ ଭାବେ ପ୍ରକାଶିତ କରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କରିଛନ୍ତି। ତେଣୁ, ଚୁକ୍ତି-ବ୍ୟବସ୍ଥାଗତ ପରିବର୍ତ୍ତନମାନଙ୍କର ଇତିହାସମାନେ ମଧ୍ୟ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରରେ ତାଙ୍କର ସ୍ୱଭାବ ଓ ପ୍ରକୃତିର ସତ୍ୟର ମହିମାମୟ ପ୍ରକାଶକୁ ସୂଚିତ କରେ।

ଯଦି ଆମେ ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟର ପ୍ରଥମ ଅଧ୍ୟାୟକୁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଅଧ୍ୟାୟଗୁଡ଼ିକ ପାଇଁ ଏକ ପରିଚୟ ଓ ଏକ କୁଞ୍ଜି ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରୁ, ତେବେ ଆମେ ସେହି ଆରମ୍ଭିକ ଅଧ୍ୟାୟରେ କିଛି ସତ୍ୟ ପାଉଁ, ଯାହା ସମଗ୍ର ପୁସ୍ତକର ଅବଶିଷ୍ଟ ଅଂଶକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରେ। ସେହି ସତ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ସତ୍ୟ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ କିଏ, ସେଥିସହ ଜଡ଼ିତ; ଏବଂ କେବଳ ଏତିକି ନୁହେଁ ଯେ ସେ ଆଲ୍ଫା ଓ ଓମେଗା। ଯଦି ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟର ପ୍ରଥମ ଅଧ୍ୟାୟରେ କୌଣସି ସତ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଛି, ତେବେ ନିଶ୍ଚୟ ଭାବରେ ସେହି ସତ୍ୟ ଅନ୍ତିମ ପିଢ଼ୀ ପାଇଁ ଏକ ପରୀକ୍ଷକ ବର୍ତ୍ତମାନ-ସତ୍ୟ ଅଟେ; ଏହି ଅନ୍ତିମ ପିଢ଼ୀକୁ ପିତର "ମନୋନୀତ ବଂଶ" ବୋଲି ଚିହ୍ନିତ କରିଛନ୍ତି।

ଆମେ ଯେ କ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଚରିତ୍ରର ଗୁଣଗୁଡ଼ିକୁ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରୁଛୁ, ସେଥିରୁ ଗୋଟିଏ ହେଉଛି—ଆରମ୍ଭକୁ ଶେଷରୁ ଚିହ୍ନଟ କରିବାରେ କ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସ୍ୱଭାବ। କ୍ରୀଷ୍ଟ ଯେ ସମୟରେ ଅନେକଙ୍କ ସହ ଏକ ସପ୍ତାହ ପାଇଁ ଚୁକ୍ତିକୁ ସ୍ଥିର କଲେ, ସେହି ସମୟଟି ଶାବ୍ଦିକ ଇସ୍ରାଏଲରୁ ଆତ୍ମିକ ଇସ୍ରାଏଲକୁ ଚୁକ୍ତି-ଯୁଗୀୟ ପରିବର୍ତ୍ତନକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଚିହ୍ନଟ ହୋଇଥିବା ସେହି ଯୁଗୀୟ ପରିବର୍ତ୍ତନଗୁଡ଼ିକ—ଯେଉଁସବୁ କ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଚରିତ୍ର ଓ ସ୍ୱରୂପ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଜ୍ଞାନର ବୃଦ୍ଧିକୁ ସୂଚାଇଥାଏ—ସେମାନେ ହେଲେ: ଅବ୍ରାମ, ଇସାକ, ଯାକୁବ, ଯୋଷେଫ, ମୋଶା, କ୍ରୀଷ୍ଟ, ଉଇଲିଅମ୍ ମିଲର୍, ଏବଂ ଏକ ଶତ ଚୁଆଳିଶ ହଜାର। ସେହି ରେଖା ଉପରେ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଯୁଗୀୟ ପରିବର୍ତ୍ତନର ରେଖା ଆରୋପିତ ଅଛି, ଯାହା ପ୍ରକାଶିତବାକ୍ୟ ଦ୍ୱିତୀୟ ଓ ତୃତୀୟ ଅଧ୍ୟାୟର ସାତଟି ମଣ୍ଡଳୀ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ସାତଟି ଯୁଗରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମଣ୍ଡଳୀକୁ ଚିହ୍ନଟ କରେ; କିନ୍ତୁ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସ୍ପର୍ଶ କରିବୁ ନାହିଁ। ଆଦମ ଓ ହବାଙ୍କ ସହ ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ ଯୁଗୀୟ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଥିଲା, ଯାହା ତାଙ୍କ ପତନ ପୂର୍ବରୁ ଏବଂ ତାଙ୍କ ପତନ ପରେ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ; ଏବଂ ନିଶ୍ଚୟ ଭାବରେ, ନୋହଙ୍କ ସମୟରେ ଜଳପ୍ଲାବନ ପୂର୍ବରୁ ଜଳପ୍ଲାବନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ ଯୁଗର ଏକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଥିଲା। ଏହି ସମସ୍ତ ରେଖାମାନେ ଆମେ ଯେ ଆଲୋକକୁ ବିଚାର କରୁଛୁ ସେଥିରେ ଅବଦାନ ରଖୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମର କେନ୍ଦ୍ରବିନ୍ଦୁ ଚୟିତ ଲୋକମାନଙ୍କ ଉପରେ ଅଛି।

ଅଙ୍ଗୀକାର ସପ୍ତାହର ଆରମ୍ଭରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯେତେବେଳେ ନିଜ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କଲେ, ସେ ବାପ୍ତିସ୍ମ ଗ୍ରହଣ କଲେ।

> ଯୀଶୁ ବପ୍ତିସ୍ମ ଗ୍ରହଣ କରିସାରି ତତକ୍ଷଣାତ୍ ଜଳରୁ ଉପରକୁ ଉଠିଲେ; ଏବଂ ଦେଖ, ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଆକାଶ ଖୋଲିଗଲା, ଏବଂ ସେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ପରାବତ ସଦୃଶ ଅବତରଣ କରି ତାଙ୍କ ଉପରେ ବସୁଥିବା ଦେଖିଲେ; ଏବଂ ଦେଖ, ଆକାଶରୁ ଏକ ବାଣୀ ହେଲା, "ଏହା ମୋର ପ୍ରିୟ ପୁତ୍ର, ଯାହାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମୁଁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରସନ୍ନ ଅଛି।" ମାଥିଉ 3:16, 17.

ଯୀଶୁ ଜଳରୁ ଉପରକୁ ଉଠିଆସି, ଏପରିଭାବେ ଚୁକ୍ତିର ସପ୍ତାହର ଆରମ୍ଭ କରିଥିବା ବେଳେ, ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସର୍ବପ୍ରଥମ କଥା ଥିଲା ପିତାଙ୍କ ଏହି ଘୋଷଣା ଯେ, ଯୀଶୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ର। ଯଦି ଆମେ "ପ୍ରଥମ ଉଲ୍ଲେଖର ନିୟମ"କୁ ବୁଝୁ, ତେବେ ସେହି ସତ୍ୟ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ। ଯଦି ଆମେ ତାହାକୁ ବୁଝୁ ନାହିଁ, ତେବେ ସେପରି ନୁହେଁ।

> ଆରମ୍ଭରେ ପରମେଶ୍ୱର ଆକାଶ ଓ ପୃଥିବୀ ସୃଷ୍ଟି କଲେ। ଏବଂ ପୃଥିବୀ ନିରାକାର ଓ ଶୂନ୍ୟ ଥିଲା; ଏବଂ ଗଭୀର ଜଳର ପୃଷ୍ଠରେ ଅନ୍ଧକାର ଥିଲା। ଏବଂ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆତ୍ମା ଜଳର ପୃଷ୍ଠରେ ଗତିଶୀଳ ଥିଲେ। ଆଦିପୁସ୍ତକ ୧:୧, ୨।

ଯେପରି ଆଦିପୁସ୍ତକରେ, ସେପରି ଅଭିଷେକ ସମାରୋହରେ ଈଶ୍ୱରତ୍ୱର ତିନିଜଣ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଚିହ୍ନିତ କରାଯାଇଛି।

ଆଗାମୀ ସାଢେ ତିନି ବର୍ଷ ଧରି ଯୀଶୁ ଦେବପୁତ୍ର, ଦାଉଦଙ୍କ ପୁତ୍ର ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ର ଥିଲେ ବୋଲି ଯେ ସତ୍ୟ, ତାହା ନିୟମିତଭାବେ ଶାସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କ ଓ ଫରିଶୀମାନଙ୍କୁ ଉଦ୍ବିଗ୍ନ କରୁଥିଲା। ଯୀଶୁ ତାଙ୍କ ବପ୍ତିସ୍ମ ସମୟରେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୂଳକ ଭାବେ ଯୀଶୁରୁ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟରେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହେଲେ। ଯେତେବେଳେ ଯୀଶୁ ବପ୍ତିସ୍ମ ଗ୍ରହଣ କଲେ, ସେ "ଖ୍ରୀଷ୍ଟ" ହେଲେ, ଯାହାର ଅର୍ଥ "ଅଭିଷିକ୍ତଜନ" ଏବଂ ଏହା ଇବ୍ରାନୀ ଭାଷାର "ମେସିଆ" ଶବ୍ଦ ଅଟେ। ଏବଂ ନିଶ୍ଚୟ, ଇବ୍ରୀୟମାନେ ଜଣେ ମେସିଆଙ୍କୁ ଅପେକ୍ଷା କରୁଥିଲେ, ଏବଂ ସେମାନେ ଜାଣୁଥିଲେ ଯେ ସେ ଦାଉଦଙ୍କ ପୁତ୍ର ହେବେ। ପୃଥିବୀର ଇତିହାସର ସର୍ବାଧିକ ପବିତ୍ର ସାଢେ ତିନି ବର୍ଷର ଆରମ୍ଭ ପାଇଁ ଯେତେବେଳେ ସେ "ଅଭିଷିକ୍ତ" ହେଲେ, ସେ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ଅବତରଣ କରୁଥିବା ଦେଖିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ପିତାଙ୍କୁ କହୁଥିବା ଶୁଣିଲେ।

ଏହା ଏକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗଭୀର ଅଭିଷେକ-ଅନୁଷ୍ଠାନ ଥିଲା, ଯେଉଁଥିରେ ତାଙ୍କ ବିଷୟରେ ଏବଂ ତାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ ବିଷୟରେ ଘୋଷିତ ସନ୍ଦେଶ ଏହା ଥିଲା ଯେ, "ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ର ଥିଲେ।" ଯିହୂଦୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଆହୁରି ଅଧିକ ଚିନ୍ତାଜନକ ବିଷୟ ଏହା ମାତ୍ର ନୁହେଁ ଯେ ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ର ଥିଲେ, ବରଂ ଯେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ର ଭାବେ ସେ ଏହି ଦାବି କରିଥିଲେ—ସେ ପ୍ରକୃତରେ ଈଶ୍ୱର ଥିଲେ। ଯିହୂଦୀମାନେ ଏପରି ଦାବିକୁ, ଯାହାକୁ ସେମାନେ ନିନ୍ଦାଜନକ ବୋଲି ବୁଝୁଥିଲେ, କେବେବି ସହି ପାରିଲେ ନାହିଁ! ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କର ଏହି ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱଟି, ଅବ୍ରାହାମଙ୍କର ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱଟି ମଧ୍ୟ ଅଟେ—କାରଣ ଅବ୍ରାହାମ ଯିହୂଦୀମାନଙ୍କର ପିତା, ନିୟମର ପିତା, ଏବଂ ନିୟମର ସର୍ତ୍ତଗୁଡ଼ିକୁ ପାଳନ କରିବା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ବିଶ୍ୱାସର ପ୍ରତୀକ ମଧ୍ୟ ଥିଲେ।

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ଏକ ଚୁକ୍ତିସମ୍ବନ୍ଧରେ ପ୍ରବେଶ କରିବା ପାଇଁ ଯେପରି ବିଶ୍ୱାସ ଆବଶ୍ୟକ, ତାହାର ଅବ୍ରାହାମୀୟ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଏହା ଆବଶ୍ୟକ କରେ ଯେ ତୁମର ବିଶ୍ୱାସ ପରୀକ୍ଷିତ ହେଉ। ଅବ୍ରାହାମଙ୍କର ପରୀକ୍ଷା—ଯାହା ପ୍ରମାଣ କରିବ ଯେ ତାଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସ ସତ୍ୟ ଥିଲା କିମ୍ବା ତାହା କେବଳ ଆତ୍ମଧାରଣା ଥିଲା—ଏହା ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିବା ଉପରେ ଆଧାରିତ ଥିଲା ଯେ ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟକୁ ଅନୁସରଣ କରିବେ କି ନାହିଁ—ଯଦିଓ ତାହା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ବାକ୍ୟଙ୍କୁ ବିରୋଧ କରୁଥିବା ପରି ପ୍ରତୀତ ହେଉଥିଲା। ଅବ୍ରାହାମ ଜାଣୁଥିଲେ ଯେ ମାନବବଳି ହେଉଛି ହତ୍ୟା ଏବଂ ଏହା ସେତେବେଳେ ଯେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସେ ବାସ କରୁଥିଲେ ସେହି ମୂର୍ତ୍ତିପୂଜକ ଜାତିମାନଙ୍କର ମୂର୍ତ୍ତିପୂଜାମୂଳକ ଆଚରଣକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଥିଲା। ଶାସ୍ତ୍ରୀମାନେ ଓ ଫାରିସୀମାନେ ତାଙ୍କର ଆରମ୍ଭିକ ଚୁକ୍ତି-ଇତିହାସରୁ ଜାଣୁଥିଲେ ଯେ ଈଶ୍ୱର କେବଳ ଏକମାତ୍ର ଈଶ୍ୱର, ଏବଂ ସେମାନେ ଏହା ମଧ୍ୟ ଜାଣୁଥିଲେ ଯେ ଯୀଶୁ ନିଜକୁ ଦ୍ୱିତୀୟ ଈଶ୍ୱର ବୋଲି ଦାବି କରୁଥିଲେ। ସେମାନେ ତାଙ୍କର ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ପରୀକ୍ଷାରେ ପରୀକ୍ଷିତ ହେଉଥିଲେ।

> ହେ ଇସ୍ରାଏଲ, ଶୁଣ: ଆମ ପ୍ରଭୁ ପରମେଶ୍ୱର ଏକମାତ୍ର ପ୍ରଭୁ। ଦ୍ୱିତୀୟ ବିବରଣ ୬:୪।

ଯେଉ ଇତିହାସରେ ମୋଶା ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ପଦଟି ଲିପିବଦ୍ଧ କରିଥିଲେ, ସେହିଠାରୁ ଆଗରୁହେଁ ଈଶ୍ୱର ମୋଶାଙ୍କୁ କହିଥିଲେ ଯେ, ସେହି ସମୟରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ସେ ଯିହୋବା ନାମରେ ପରିଚିତ ହେବେ। ସେ କେବଳ ପ୍ରଭୁ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ୍ ଈଶ୍ୱର ମାତ୍ର ଭାବେ ଆଉ ପରିଚିତ ହେବେ ନାହିଁ, ବରଂ ସେହି ସମୟରୁ ପରେ ସେ ଯିହୋବା ଭାବେ ଜଣାଯିବେ। ଯେଉ

ଇତିହାସରେ ସେ ନିଜର ନାମମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ତାଙ୍କର ସ୍ୱଭାବ-ଚରିତ୍ର ବିଷୟକ ବୁଝାମଣାକୁ ଅଧିକ ମହିମାନ୍ୱିତ କରୁଛନ୍ତି, ସେହି ଇତିହାସରେ ସେ ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲକୁ ମଧ୍ୟ ଦୃଢ଼ଭାବେ ଜଣାଉଛନ୍ତି ଯେ, ଈଶ୍ୱର ଏକମାତ୍ର ଈଶ୍ୱର। ତେବେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସମୟର ଯୁଗର ଯିହୂଦୀମାନେ କ'ଣ ଭାବିବାକୁ ଥିଲେ?

ପରେ, ଯେତେବେଳେ ଯିରୂଶାଲେମକୁ ବିଜୟୋତ୍ସବମୟ ପ୍ରବେଶ ମାଧ୍ୟମରେ ତାଙ୍କର ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ତାହାର ଶିଖରକୁ ପହଞ୍ଚିଲା, ସେତେବେଳେ ଯିହୂଦୀମାନେ ପୁନର୍ବାର ଏହା ଦେଖି ସ୍ତମ୍ଭିତ ହେଲେ ଯେ, ଯୀଶୁ ଶିଶୁମାନଙ୍କୁ ତାଙ୍କର ସ୍ତୁତି ଗାଇବାକୁ ଅନୁମତି ଦେଉଛନ୍ତି।

> ଏବଂ ଯେ ସମସ୍ତ ଜନସମୂହ ତାଙ୍କ ଆଗରେ ଯାଉଥିଲେ ଓ ଯେମାନେ ପଛୁଆପଛୁ ଯାଉଥିଲେ, ସେମାନେ ଚିତ୍କାର କରି କହୁଥିଲେ, "ଦାଉଦଙ୍କ ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ହୋସାନ୍ନା; ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମରେ ଯିଏ ଆସୁଛନ୍ତି, ସେ ଧନ୍ୟ; ସର୍ବୋଚ୍ଚରେ ହୋସାନ୍ନା।" ମାଥିଉ 21:9।

ଫରିଶୀମାନଙ୍କୁ ଉତ୍ତ୍ୟକ୍ତ କରିଦେଇଥିବା ସେହି ଗୀତର ପଦ୍ୟାଂଶ ହେଉଛି ସେହି ଅଂଶ, ଯେଉଁଥିରେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଦାଉଦଙ୍କ ପୁତ୍ର ବୋଲି ଚିହ୍ନିତ କରାଯାଇଥିଲା, ଏବଂ ସେହି ସହିତ ଏହା ମଧ୍ୟ ଚିହ୍ନିତ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଦାଉଦଙ୍କ ପୁତ୍ର ହେଉଛନ୍ତି ପ୍ରଭୁଙ୍କର ନାମ। ତାଙ୍କର ସେବାକାର୍ଯ୍ୟର ଆରମ୍ଭରେ, ବିଜୟୋତ୍ସବମୟ ପ୍ରବେଶ ସମୟରେ, ଏବଂ ନିଶ୍ଚୟ ଭାବେ କ୍ରୁଶରେ ମଧ୍ୟ, ଏହି ବିବାଦରେ ଯୀଶୁଙ୍କ ନାମକୁ ନେଇ ଉତ୍ତେଜନା ସମ୍ମିଳିତ ଥାଏ।

> ତାହାପରେ ଯିହୂଦୀମାନଙ୍କର ମୁଖ୍ୟ ଯାଜକମାନେ ପୀଲାତଙ୍କୁ କହିଲେ, "ଯିହୂଦୀମାନଙ୍କର ରାଜା" ବୋଲି ଲେଖନ୍ତୁ ନାହିଁ; କିନ୍ତୁ ସେ କହିଥିଲା, "ମୁଁ ଯିହୂଦୀମାନଙ୍କର ରାଜା ଅଛି।" ଯୋହନ 19:21।

ନିଶ୍ଚୟ, ପୀଲାତଙ୍କ ପାଇଁ ଲେଖାକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି "ମୁଁ ଅଛି, ଯିହୂଦୀମାନଙ୍କର ରାଜା" ବୋଲି କହିବା ମୂଳତଃ ସଠିକ୍ ହେଇଥାନ୍ତା, କାରଣ "ମୁଁ ଅଛି" ହେଉଛି ସେହି ନାମ ଯାହାକି ଯୀଶୁ ପୁନଃପୁନି ନିଜ ବିଷୟରେ ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ। ନିଶ୍ଚୟ, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବା ପାଇଁ, ବିଶେଷକରି ଯେତେବେଳେ ସେଥିରେ କ୍ରୁଶର କାହାଣୀ ରହିଛି, ଏପରି ତ୍ରୁଟିପୂର୍ଣ୍ଣ ତର୍କକୁ ପ୍ରୟୋଗ କରିବା ମଣିଷମାନେ କେବେ କରିବେ ନାହିଁ, ତାହେଲେ କି? ଯୀଶୁ "ଯିହୂଦୀମାନଙ୍କର ରାଜା" ଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ସେ "ମୁଁ ଅଛି" ମଧ୍ୟ ଥିଲେ; ଏହିପରି "ମୁଁ ଅଛି, ଯିହୂଦୀମାନଙ୍କର ରାଜା" ବାକ୍ୟଟି ଏକ ଅର୍ଥରେ ସଠିକ୍ ଅଟେ, କିନ୍ତୁ ଏହାହିଁ ମୂଳ ବିଷୟ ନୁହେଁ।

ଆରମ୍ଭରୁ, ମଧ୍ୟଭାଗ ସାରା, ଏବଂ ସାଢେ ତିନି ବର୍ଷର ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ତାଙ୍କର ନାମ ଉତ୍ତେଜନାର ଏକ କେନ୍ଦ୍ରବିନ୍ଦୁ ଥିଲା। ଚୁକ୍ତିନାମମାନଙ୍କର ପରମ୍ପରା ବିଷୟରେ ବୁଝିବାକୁ ଅନେକ କଥା ଅଛି, କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ମୁଁ ଏହା ଦେଖାଇବାକୁ ଚାହୁଁଛି ଯେ ପୁରାତନ ଇସ୍ରାଏଲର ଶେଷକାଳରେ ଯିହୂଦୀ ମଣ୍ଡଳୀରେ ଏକ କମ୍ପନ ଘଟିଥିଲା, ଯାହା ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ନାମ ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ଥିଲା। ଦାଉଦଙ୍କ ପୁତ୍ର ଭାବେ, ସେ ମଶୀହ ହେବା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ଧାରଣ କରୁଥିଲେ; ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ର ଭାବେ, (ଅର୍ଥାତ ସେ ସ୍ୱୟଂ ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ୱର) ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ର ଭାବେ, ଯୀଶୁ ଚୟିତ ଜନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଏକ ବିଶାଳ ପରୀକ୍ଷା ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ। ଏହି ମନୁଷ୍ୟ କିପରି ନିଜକୁ ଈଶ୍ୱର ବୋଲି ଏବଂ ସେହି ସହିତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ର ବୋଲି ଦାବି କରିପାରିବେ, ଯେତେବେଳେ ତାଙ୍କର ଚୁକ୍ତିଇତିହାସର ଆରମ୍ଭରେ ମୋଶା ଏହା ବିଷୟରେ ଏତେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ କହିଥିଲେ ଯେ ଈଶ୍ୱର ଏକମାତ୍ର ଈଶ୍ୱର?

ତଥାପି, ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଚଳନ କରିବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସେହିଥିଲା। ଈଶ୍ୱର ତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥାଇ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ନିଜ ସହିତ ପୁନର୍ମିଳନ କରୁଥିଲେ, ଏବଂ ସେ ଏହା କରୁଥିଲେ ଯିଶୁଙ୍କୁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଦେଖିବାକୁ ଦେଇ, ଯିଏ ସ୍ପଷ୍ଟ ଏବଂ ସିଧାସଳଖ ଭାବରେ ଶିକ୍ଷା ଦେଇଥିଲେ ଯେ, ଯଦି ତୁମେ ତାଙ୍କୁ ଦେଖିଛ—ତେବେ ତୁମେ ପିତାଙ୍କୁ ଦେଖିଛ। ଏହି ଇତିହାସ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଚୟିତ ଜନ ଭାବେ ପ୍ରାକୃତିକ ଇସ୍ରାଏଲର ଶେଷକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଏବଂ ଆରମ୍ଭରେ ଈଶ୍ୱର କିଏ ଏବଂ କେମିତି ଅଟନ୍ତି ସେ ବିଷୟରେ ଚିହ୍ନିତ ଏକ ବିବାଦ ଥିଲା।

> ଫେରାଉଣ କହିଲା, ପ୍ରଭୁ କିଏ, ଯେ ମୁଁ ଇସ୍ରାଏଲକୁ ଯିବାକୁ ଦେବା ପାଇଁ ତାହାଙ୍କର କଥା ଶୁଣି ଆଜ୍ଞା ପାଳନ କରିବି? ମୁଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଜାଣେ ନାହିଁ, ଏବଂ ଇସ୍ରାଏଲକୁ ଯିବାକୁ ମଧ୍ୟ ଦେବି ନାହିଁ। ନିର୍ଗମଣ ୫:୨।

ଫାରାଓ କେବଳ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଜ୍ଞାନବିରୋଧୀ ନାସ୍ତିକ ଅବାଧ୍ୟତାର ପ୍ରତୀକକୁ ମାତ୍ର ପ୍ରକାଶ କରୁନଥାଏ, ବରଂ ଅବ୍ରାହାମଙ୍କ ପରମେଶ୍ୱର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମିଶରୀୟ ଧାରଣାକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରକାଶ କରୁଥାଏ। ଏବଂ ପୁନଃପୁନି ପ୍ରଭୁ କହିଛନ୍ତି ଯେ, ମିଶରରେ ତାଙ୍କର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକର କାର୍ଯ୍ୟମାନଙ୍କର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା ମାନବଜାତିଙ୍କୁ ସେ କିଏ ତାହା ଜଣାଇବା। ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଚୟିତ ଲୋକ ଭାବରେ ପ୍ରାକୃତିକ ଇସ୍ରାଏଲର ଆରମ୍ଭିକ ଇତିହାସ ଅନ୍ତ୍ୟ କାଳର ପ୍ରତିରୂପ ଅଟେ।

ଉଭୟ ଇତିହାସରେ ଈଶ୍ୱର କିଏ ଏବଂ ସେ କ'ଣ—ଏହି ବିଷୟରେ, ଯାହା ତାଙ୍କର ବିଭିନ୍ନ ନାମ ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ, ବୁଝିବାର ଅଭାବ ଦେଖାଯାଏ; କିନ୍ତୁ ଆମର ବିଚାର ପାଇଁ ଅଧିକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ କଥା ହେଉଛି, ଚୟିତ ଜନରୂପେ ଇସ୍ରାଏଲର ଅନ୍ତକାଳରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଇତିହାସ ଏହା ଚିହ୍ନିତ କରେ ଯେ, ଯିହୂଦୀମାନେ ନିଜ ମଶୀହାଙ୍କୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାରେ ଠୋକର ଖାଇଥିବାର ଏକ ପ୍ରମୁଖ କାରଣ ଥିଲା—ତାଙ୍କର ଚୁକ୍ତିଗତ ଇତିହାସର ଆରମ୍ଭରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ ଏହି କଥା ପରିଚିତ କରାଇଥିଲା ଯେ, ସେ ଏକମାତ୍ର ପରମେଶ୍ୱର ଥିଲେ। କେତେ ବଡ଼ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ!

> ଏହାପରେ ସେମାନେ ତାଙ୍କୁ କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନ କରିବାକୁ ଆଉ ସାହସ କଲେ ନାହିଁ। ଏବଂ ସେ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, "ସେମାନେ କିପରି କହନ୍ତି ଯେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଦାଉଦଙ୍କର ପୁତ୍ର? କାରଣ ଦାଉଦ ନିଜେ ଗୀତସଂହିତା ପୁସ୍ତକରେ କହନ୍ତି, 'ପ୍ରଭୁ ମୋର ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ କହିଲେ, ମୋର ଡାହାଣ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ବସ, ଯାଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ ତୁମର ଶତ୍ରୁମାନଙ୍କୁ ତୁମର ପାଦପୀଠ କରିଦେବି।' ତେବେ ଦାଉଦ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରଭୁ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି, ସେ କିପରି ତାଙ୍କର ପୁତ୍ର ହେବେ?" ଲୂକ 20:40–44।

ଏହା ଯିହୂଦୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରଶ୍ନୋତ୍ତରର ଶେଷ ସମୟ ଥିଲା, କାରଣ ସେହି ସାକ୍ଷାତ୍କାର ପରେ, "ସେମାନେ ତାଙ୍କୁ ଆଉ କେବେ ମଧ୍ୟ କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିବାକୁ ସାହସ କଲେ ନାହିଁ।" ସେ ନିଜ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟର ହାରାଇଥିବା ଘର ପାଇଁ ଶେଷ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦେଇସାରିଥିଲେ (ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ବୃତ୍ତାନ୍ତରେ ସଦା ଏକ ହାରାଇଥିବା ଘର ଥାଏ), ଏବଂ ପରେ ସେ "ଦାଉଦଙ୍କ ପୁତ୍ର" ଭାବରେ, ଏବଂ ତେଣୁ ମଶୀହା ଭାବରେ, ନିଜ ନାମର ବିଷୟ ଉଠାଇଥିଲେ। ସମୁଦାୟ ତିନି ଓ ଆଧା ବର୍ଷ ଧରି ବିବାଦରେ ତାଙ୍କ ବିଭିନ୍ନ ନାମଗୁଡ଼ିକ ସମ୍ମିଳିତ ରହିଛି, ଯେଉଁମାନେ ତାଙ୍କର ଚରିତ୍ର ଓ ସ୍ୱଭାବକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ତାଙ୍କର ନାମର ବିଷୟ ଆରମ୍ଭରେ, ତାଙ୍କ ବପ୍ତିସ୍ମ ସମୟରେ, ଏବଂ ପରେ ହାରାଇଥିବା ଘର ସହିତ ତାଙ୍କର ଶେଷ ସାକ୍ଷାତ୍କାରରେ ବିଜୟୋତ୍ସବମୟ ପ୍ରବେଶ ସମୟରେ ଏବଂ କ୍ରୁଶ ଉପରେ, ସୁସମାଚାରଗୁଡ଼ିକର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଅଂଶମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ, ଉପସ୍ଥାପିତ ହୋଇଛି।

> ଯେତେବେଳେ ଯୀଶୁ ଶାସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦେଉଥିଲେ, ସେତେବେଳେ ଫରିଶୀମାନେ ତାଙ୍କ ଚାରିପାଖରେ ନିକଟରେ ସମବେତ ହୋଇଥିଲେ। ଏବେ ସେ ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ଫେରି ଏକ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠାଇଲେ: 'ତୁମେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ବିଷୟରେ କଣ ଭାବୁଛ? ସେ କାହାର ପୁତ୍ର?' ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ତାଙ୍କର ମେଶିଆ ବିଷୟକ ବିଶ୍ୱାସକୁ ପରୀକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଥିଲା,—ଏହା ପ୍ରକାଶ କରିବା ପାଇଁ ଯେ ସେମାନେ ତାଙ୍କୁ କେବଳ ଜଣେ ମନୁଷ୍ୟ ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରୁଥିଲେ କିମ୍ବା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ର ଭାବେ। ଅନେକ ସ୍ୱର ଏକାସାଥିରେ ଉତ୍ତର ଦେଲା, 'ଦାଉଦଙ୍କର ପୁତ୍ର।' ଏହା ସେହି ଉପାଧି ଥିଲା, ଯାହା ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ ମେଶିଆଙ୍କୁ ଦେଇଥିଲା। ଯେତେବେଳେ ଯୀଶୁ ନିଜର ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକର କାର୍ଯ୍ୟମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଜ ଦୈବତ୍ୱ ପ୍ରକାଶ କଲେ, ଯେତେବେଳେ ସେ ରୋଗୀମାନଙ୍କୁ ସୁସ୍ଥ କଲେ ଏବଂ ମୃତମାନଙ୍କୁ ଉଠାଇଲେ, ଲୋକମାନେ ଆପଣାପଣି ପଚାରୁଥିଲେ, 'ଏହିଜଣ କି ଦାଉଦଙ୍କର ପୁତ୍ର ନୁହେଁ?' ସିରୋଫୋନୀକୀୟ ସ୍ତ୍ରୀ, ଅନ୍ଧ ବର୍ତ୍ତୀମୟ, ଏବଂ ଅନେକ ଅନ୍ୟ ଲୋକ ତାଙ୍କ ସହାୟତା ପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ଡାକି କହିଥିଲେ, 'ହେ ପ୍ରଭୁ, ଦାଉଦଙ୍କର ପୁତ୍ର, ମୋ ପ୍ରତି କୃପା କର।' Matthew 15:22. ଯେତେବେଳେ ସେ ଯିରୁଶାଲେମକୁ ପ୍ରବେଶ କରୁଥିଲେ, ସେତେବେଳେ ଲୋକମାନେ ଆନନ୍ଦୋଲ୍ଲାସର ଧ୍ୱନିରେ ତାଙ୍କୁ ଅଭିନନ୍ଦନ କରି କହିଥିଲେ, 'ଦାଉଦଙ୍କର ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ହୋଶାନ୍ନା: ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମରେ ଯେ ଆସୁଛନ୍ତି ସେ ଧନ୍ୟ।' Matthew 21:9. ଏବଂ ସେହି ଦିନ ମନ୍ଦିରରେ ଥିବା ଛୋଟ ଛୋଟ ଶିଶୁମାନେ ମଧ୍ୟ ସେହି ଆନନ୍ଦମୟ ସ୍ତୁତିଧ୍ୱନିକୁ ପୁନରୁଚ୍ଚାରଣ କରିଥିଲେ। କିନ୍ତୁ ଅନେକ ଲୋକ, ଯେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଦାଉଦଙ୍କର ପୁତ୍ର ବୋଲି କହୁଥିଲେ, ତାଙ୍କ ଦୈବତ୍ୱକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିନଥିଲେ। ସେମାନେ ବୁଝିପାରିନଥିଲେ ଯେ ଦାଉଦଙ୍କର ପୁତ୍ର ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ର ଥିଲେ।
>
> "ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଦାଉଦଙ୍କ ପୁତ୍ର ଥିଲେ ବୋଲି କହାଯାଇଥିବା କଥାର ଉତ୍ତରରେ, ଯୀଶୁ କହିଲେ, 'ତେବେ ଦାଉଦ କିପରି ଆତ୍ମାରେ [ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କଠାରୁ ପ୍ରେରଣାର ଆତ୍ମା] ତାଙ୍କୁ ପ୍ରଭୁ ବୋଲି କହନ୍ତି, ଏହା କହି, ପ୍ରଭୁ ମୋର ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ କହିଲେ, ତୁମେ ମୋର ଡାହାଣ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ବସ, ଯାଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ ତୁମର ଶତ୍ରୁମାନଙ୍କୁ ତୁମର ପାଦପୀଠ କରିନଥାଏ? ଯଦି ତେବେ ଦାଉଦ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରଭୁ ବୋଲି କହନ୍ତି, ସେ କିପରି ତାଙ୍କର ପୁତ୍ର ହେବେ? ଏବଂ କେହି ତାଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ

ଶବ୍ଦ ରୁ ମଧ ଉତ୍ତ ର ଦେଇପାରିଲେ ନାହିଁ; ଏବଂ ସେହି ଦିନଠାରୁ ପୁନର୍ବାର ତାଙ୍କ ୁ ଆଉ ପ୍ର ଶ୍ନ ପଚାରିବାକୁ କେହି ସାହସ କଲେ ନାହିଁ।'" The Desire of Ages, 609.

ମେସିହା ଭାବେ ତାଙ୍କର ଅଭିଷେକ ଏବଂ ସେ ଯେମାନଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବା ପାଇଁ ଆସିଥିଲେ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ତାଙ୍କର ଶେଷ ସମ୍ପର୍କ, ତାଙ୍କର ଦୈବତ୍ୱ, ତାଙ୍କର ନାମମାନଙ୍କର ପ୍ରତୀକାତ୍ମକ ଅର୍ଥ, ଏବଂ ନିଶ୍ଚୟ ଭାବେ "ପ୍ରଥମ ଉଲ୍ଲେଖର ନିୟମ" ବିଷୟରେ ଥିଲା। ଯୀଶୁ ଯିହୂଦୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ତାଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କାର୍ଯ୍ୟର ଶେଷ କରନ୍ତି, ଶାବ୍ଦିକ ଦାଉଦଙ୍କ ଇତିହାସକୁ ବ୍ୟବହାର କରି ଆତ୍ମିକ ଦାଉଦ ବିଷୟରେ ଶିକ୍ଷା ଦେଇ। ପ୍ରଭୁ ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ସହିତ ସିଂହାସନରେ ବସିବାକୁ କହନ୍ତି, ସେ ସମୟ ବିଷୟରେ ଦାଉଦ କାହିଁକି ମତାମତ ଦେବେ? କାରଣ ଆରମ୍ଭରେ ରାଜା ଦାଉଦ ଶେଷରେ ଥିବା ଆତ୍ମିକ ରାଜା ଦାଉଦଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରନ୍ତି। ହରାଇଯାଇଥିବା ଗୃହ ପ୍ରତି ଯୀଶୁଙ୍କର ଶେଷ ଉକ୍ତିକୁ ଠିକ୍ ଭାବେ ବୁଝିବାର ଏକମାତ୍ର ଉପାୟ ଥିଲା "ପ୍ରଥମ ଉଲ୍ଲେଖର ନିୟମ"କୁ ପ୍ରୟୋଗ କରିପାରିବା; ଏବଂ ଯଦି ଆପଣ ସେହି ନିୟମକୁ ଜାଣିନାହାନ୍ତି, ତେବେ ଏହା କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ।

ହାରାଇଯାଇଥିବା ଘରାଣୀ ପ୍ରତି ତାଙ୍କର ଅନ୍ତିମ ଉକ୍ତିକୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ "ପ୍ରଥମ ଉଲ୍ଲେଖର ନିୟମ"ର ବୁଝାମଣା ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା। ଯୀଶୁ ତାଙ୍କର ଅନ୍ତିମ ଉକ୍ତି ପାଇଁ ହାରାଇଯାଇଥିବା ଘରାଣୀଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ସତ୍ୟକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାରେ ଦାଉଦ ଏବଂ ଦାଉଦଙ୍କ ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ବ୍ୟବହାର କରିଥିଲେ। କାରଣ ସେମାନେ ଅବଶ୍ୟଇ ଦାଉଦଙ୍କ ଘରାଣୀ ଥିଲେ। ଏହିପରି ଯୀଶୁ ପିତାଙ୍କୁ (ଦାଉଦ) ନେଇ ତାହାକୁ (ଦାଉଦଙ୍କ ପୁତ୍ର) ଦିଗକୁ ଫେରାଇଲେ, ଏବଂ ସେ ପୁଣି ପୁତ୍ରଙ୍କୁ (ଦାଉଦଙ୍କ) ନେଇ ତାଙ୍କର ପିତାଙ୍କୁ (ଦାଉଦ) ଦିଗକୁ ଫେରାଇଲେ। "ଶେଷ ଦିନଗୁଡ଼ିକରେ" ଏଲୀୟଙ୍କ ସନ୍ଦେଶ ଯାହା କରିବାକୁ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ କରାଯାଇଛି, ସେହିପରି ସେ ପିତାଙ୍କୁ ଶିଶୁଙ୍କ ଦିଗକୁ ଫେରାଇଲେ। ଏହା ପ୍ରାଚୀନ ଶାବ୍ଦିକ ଇସ୍ରାଏଲ ପାଇଁ ତାଙ୍କର ଅନ୍ତିମ ସନ୍ଦେଶ ଥିଲା, ଏବଂ ଏହା ଏକ ଏଲୀୟ ସନ୍ଦେଶ ଥିଲା, କାରଣ ଏହା "ପ୍ରଥମ ଉଲ୍ଲେଖର ନିୟମ" ଉପରେ ଆଧାରିତ ଥିଲା। ତେଣୁ "ପ୍ରଥମ ଉଲ୍ଲେଖର ନିୟମ" ମଧ୍ୟ, ଏହି ନିୟମ ଉପରେ ଆଧାରିତ ଥିବାରୁ, ଯୀଶୁଙ୍କ ସନ୍ଦେଶକୁ ଏକ ଏଲୀୟ ସନ୍ଦେଶ ବୋଲି ସ୍ଥିର କରେ। "ପ୍ରଥମ ଉଲ୍ଲେଖର ନିୟମ" ଏହା ଦାବି କରେ ଯେ, ଯଦି ଯୋହନ ବପ୍ତିସ୍ମଦାତାଙ୍କର ଏଲୀୟ ସନ୍ଦେଶ ଇସ୍ରାଏଲର ହାରାଇଯାଇଥିବା ଘରାଣୀ ପାଇଁ ଶେଷ ସତର୍କବାଣୀ ସନ୍ଦେଶମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରଥମ ଥିଲା, ତେବେ ସେମାନଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ଅନ୍ତିମ ସନ୍ଦେଶ ମଧ୍ୟ ଏଲୀୟ ସନ୍ଦେଶ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ। ଏବଂ ସେପରି ହେଲା...

ଏହା ସମସ୍ତ କୁହିସାରିବା ପରେ, ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା ସମସ୍ତରୁ ପ୍ରଥମ ଉଲ୍ଲେଖର ନିୟମ—ଆଲ୍ଫା ଏବଂ ଓମେଗା—ଉପରେ ଆଧାରିତ ଏକ ବିଷୟ ଉଦ୍ଭାବନ କରିବି। ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲର ଆରମ୍ଭରେ ଈଶ୍ୱର କିଏ ଓ ସେ କଣ ତାହାର ବୁଝାମଣାକୁ ନେଇ ଏକ ବିବାଦ ଥିଲା, ଯାହା ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲର ଶେଷରେ ଘଟିଥିବା ସେହି ଏକେ ବିବାଦର ପ୍ରତୀକ ଥିଲା। ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲର ଶେଷରେ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟର ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଥିଲା ହାରାଇଯାଇଥିବା ଇସ୍ରାଏଲର ଘରକୁ ଈଶ୍ୱର କିଏ ଓ ସେ କଣ ତାହା ଶିକ୍ଷା ଦେବା। ଶେଷକାଳର ଇତିହାସରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏକ ପ୍ରତିରୋଧ ଥିଲା, ଯାହା ଆରମ୍ଭରେ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିବା ଏକ ମୂଳ ସତ୍ୟ ଉପରେ ଆଧାରିତ ଥିଲା। ଆଧୁନିକ ଆତ୍ମିକ ଇସ୍ରାଏଲ ତାହାର ଇତିହାସରେ ସେହି ଏକେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଧାରଣ କରିବ।

ଆଡଭେଣ୍ଟବାଦର ଆରମ୍ଭକାଳରେ, ଇତିହାସକାରମାନେ ଆମକୁ ସୂଚନା ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ମିଲେରାଇଟମାନେ ପ୍ରମୁଖତଃ ଦୁଇଟି ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସମ୍ପ୍ରଦାୟରୁ ଗଠିତ ଥିଲେ; ମେଥଡିଷ୍ଟ ଓ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ କନେକ୍ସନ। ମେଥଡିଜ୍ମର ପ୍ରମୁଖ ବିଶ୍ୱାସ ଠିକ୍ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ଜୀବନଶୈଳୀ ଅନୁସରଣ କରିବା ଉପରେ ଆଧାରିତ ଥିଲା। ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ "ପଦ୍ଧତି" ଥିଲା। ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ କନେକ୍ସନର ପ୍ରମୁଖ ବିଶ୍ୱାସକୁ ସମ୍ଭବତଃ ତ୍ରିତ୍ୱ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ କାଥୋଲିକ ମତବାଦ ପ୍ରତି ବିରୋଧିତା ଭାବେ ସାରାଂଶ କରାଯାଇପାରେ।

ମୋର ଗବେଷଣା ଯେତେଦୂର ପର୍ଯ୍ୟ ନ୍ତ ପହଞ୍ଚି ିଛି, ମିଲେରାଇଟମାନଙ୍କ ର ପ୍ର ାୟ ସମସ୍ତ ନେତୃତ୍ୱ Christian Connection-ର ସେହି ସିଦ୍ଧ ାନ୍ତ କୁ ଧାରଣ କରୁଥିଲେ। Seventh-day Adventist Reform Movement (SDARM)-ର ଅନେକ ଶାଖା ଏପର୍ଯ୍ୟ ନ୍ତ "anti-trinitarianism" ବିଷୟରେ ମୂଳ ମିଲେରାଇଟ ବୁଝାପଡ଼ାକୁ ଧାରଣ କରିଆସୁଛନ୍ତ ି ଏବଂ ତାହାକୁ ପ୍ର ଚାର କରୁଛନ୍ତ ି। ଯେମାନେ ପ୍ର ଥମ ପ୍ର ବର୍ତ୍ତ କମାନଙ୍କ ର ବୁଝାପଡ଼ାକୁ ଧରି ରଖିଛନ୍ତ ି, ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ଦ୍ୱ ିଧା (ଏବଂ ବର୍ତ୍ତ ମାନ ବିବାଦର ଏକ ଉତ୍ସ) ଏହା ଥିଲା ଏବଂ ସଦା ରହିବ—Sister White

ଯେଉଁ ଅନେକ ଏବଂ ବିବିଧ ଅନୁଛେ   ଦରେ ସେମାନେ ଧାରଣ କରୁଥିବା ଏବଂ ପ୍ର   ଚାର କରୁଥିବା ସିଦ୍ଧ   ାନ୍ତ   ଗତ ଷ୍ଠ   ାନକୁ ସିଧାସଳଖ ବିରୋଧ କରିଛନ୍ତ ି, ସେଗୁଡ଼ିକ ପ୍ର   ତି ସେମାନେ କିପରି ପ୍ର   ତିସାଦ ଦେବେ?

> "ମୋତେ କହିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଛି, ଯେଉଁମାନେ ଉନ୍ନତ ବୈଜ୍ଞାନିକ ଧାରଣାମାନଙ୍କୁ ଖୋଜୁଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର ଭାବଧାରା ନିଶ୍ଚୟଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ। ଏପରି ପ୍ରକାରର ଉପସ୍ଥାପନା କରାଯାଏ: 'ପିତା ଅଦୃଶ୍ୟ ଆଲୋକ ସଦୃଶ; ପୁତ୍ର ଦେହଧାରୀ ଆଲୋକ ସଦୃଶ; ଆତ୍ମା ସର୍ବତ୍ର ବିସ୍ତାରିତ ଆଲୋକ ଅଟନ୍ତି।' 'ପିତା ଶିଶିର ସଦୃଶ, ଅଦୃଶ୍ୟ ବାଷ୍ପ; ପୁତ୍ର ସୁନ୍ଦର ରୂପରେ ସଂଗ୍ରହୀତ ଶିଶିର ସଦୃଶ; ଆତ୍ମା ଜୀବନର ଆସନରେ ପତିତ ଶିଶିର ସଦୃଶ।' ଆଉ ଏକ ଉପସ୍ଥାପନା: 'ପିତା ଅଦୃଶ୍ୟ ବାଷ୍ପ ସଦୃଶ; ପୁତ୍ର ସୀସବର୍ଣ୍ଣ ମେଘ ସଦୃଶ; ଆତ୍ମା ପତିତ ବର୍ଷା ସଦୃଶ, ଯାହା ସତେଜକାରୀ ଶକ୍ତିରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରେ।'"

> "ଏହି ସମସ୍ତ ଆତ୍ମବାଦୀ ପ୍ରତିନିଧାନଗୁଡ଼ିକ କେବଳ ନିରର୍ଥକତାମାତ୍ର। ସେଗୁଡ଼ିକ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ, ଅସତ୍ୟ। ସେଗୁଡ଼ିକ ସେହି ମହିମାକୁ ଦୁର୍ବଳ କରେ ଏବଂ କ୍ଷୁଦ୍ର କରେ, ଯାହା ସହିତ କୌଣସି ପାର୍ଥିବ ସାଦୃଶ୍ୟର ତୁଳନା କରାଯାଇପାରେ ନାହିଁ। ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ତାଙ୍କର ହସ୍ତନିର୍ମିତ ବସ୍ତୁମାନଙ୍କ ସହିତ ତୁଳନା କରାଯାଇପାରେ ନାହିଁ। ଏଗୁଡ଼ିକ କେବଳ ପାର୍ଥିବ ବସ୍ତୁମାନ, ମନୁଷ୍ୟର ପାପର କାରଣରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଶାପ ଅଧୀନରେ ଯନ୍ତ୍ରଣାଭୋଗ କରୁଛି। ପିତାଙ୍କୁ ପୃଥିବୀର ବସ୍ତୁମାନ ଦ୍ୱାରା ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇପାରେ ନାହିଁ। ପିତା ହେଉଛନ୍ତି ଦେବତ୍ୱର ସମସ୍ତ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଦେହରୂପେ, ଏବଂ ସେ ମରଣଶୀଳ ଦୃଷ୍ଟି ପାଇଁ ଅଦୃଶ୍ୟ।"

> "ପୁତ୍ର ହେଲେ ଦେବତ୍ୱର ସମସ୍ତ ପୂର୍ଣ୍ଣତାର ପ୍ରକାଶିତ ସ୍ୱରୂପ। ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ ତାଙ୍କୁ 'ତାଙ୍କ ସ୍ୱରୂପର ସ୍ପଷ୍ଟ ପ୍ରତିରୂପ' ବୋଲି ଘୋଷଣା କରେ। 'ପରମେଶ୍ୱର ଜଗତକୁ ଏପରି ପ୍ରେମ କଲେ ଯେ, ସେ ନିଜର ଏକମାତ୍ର ଜାତ ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ଦାନ କଲେ, ଯେପରି ଯେ କେହି ତାଙ୍କ ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ କରେ, ସେ ବିନଷ୍ଟ ନ ହୋଇ ଅନନ୍ତ ଜୀବନ ପାଉ।' ଏଠାରେ ପିତାଙ୍କ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଛି।"

> "ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ସ୍ୱର୍ଗାରୋହଣ କରିବା ପରେ ପଠାଇବେ ବୋଲି ଯେ ସାନ୍ତ୍ୱନାଦାତାଙ୍କୁ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିଥିଲେ, ସେହି ସାନ୍ତ୍ୱନାଦାତା ହେଲେ ଈଶ୍ୱରତ୍ୱର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାରେ ବିରାଜମାନ ଆତ୍ମା, ଯିଏ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ଦିବ୍ୟ ଅନୁଗ୍ରହର ଶକ୍ତିକୁ ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତି, ଯେମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ତାରଣକର୍ତ୍ତା ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି। ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ତ୍ରୟୀର ତିନିଜଣ ସଜୀବ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ଅଛନ୍ତି; ଏହି ତିନି ମହାଶକ୍ତିଙ୍କ—ପିତା, ପୁତ୍ର, ଏବଂ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କ—ନାମରେ, ଯେମାନେ ସଜୀବ ବିଶ୍ୱାସ ଦ୍ୱାରା ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି ସେମାନେ ବପ୍ତିସ୍ମ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି, ଏବଂ ଏହି ଶକ୍ତିମାନେ ସ୍ୱର୍ଗର ଆଜ୍ଞାକାରୀ ପ୍ରଜାମାନଙ୍କ ସହିତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟରେ ନୂତନ ଜୀବନ ବ୍ୟତୀତ କରିବା ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରୟାସରେ ସହକାର କରିବେ।" Special Testimonies, Series B, number 7, 62, 63.

ଏହି ଅନୁଛେଦଟି "ଯେମାନଙ୍କର ଭାବନା" ପିତା, ପୁତ୍ର ଓ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ "ପୃଥିବୀର ବସ୍ତୁମାନଙ୍କ" ଦ୍ୱାରା ପରିଭାଷିତ କରୁଥିଲା, ତାହାଙ୍କୁ ଚିହ୍ନଟ କରେ। ପରେ ସେ କହନ୍ତି, "ପିତାଙ୍କୁ ପୃଥିବୀର ବସ୍ତୁମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ।" ସେ କରୁଥିବା ଦୁଇଟି ବିଷୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରନ୍ତୁ, ଯଦ୍ୟପି ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏଟି ବିରୋଧାଭାସ ପରି ଶୁଣାଯାଇପାରେ। ସେ ଈଶ୍ୱରତ୍ୱ ବିଷୟରେ ଏକ ମିଥ୍ୟା ବର୍ଣ୍ଣନାକୁ ଚିହ୍ନଟ କରୁଛନ୍ତି, ଯାହାକୁ ଆପଣ ଚାହିଁଲେ ତିନି ଦେବତାଙ୍କୁ ସ୍ୱୀକାର କରୁଥିବା ବୋଲି କହିପାରନ୍ତି। ଏହା ଈଶ୍ୱରତ୍ୱ ବିଷୟରେ ଏକ ମିଥ୍ୟା ବର୍ଣ୍ଣନା; କିନ୍ତୁ ଈଶ୍ୱରତ୍ୱରେ ଦେବତାଙ୍କର ସଂଖ୍ୟା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଭୁଲ୍ ଥିବାରୁ ସେହି ମିଥ୍ୟା ପରିଭାଷାଟି ମଧ୍ୟ ଅଶୁଦ୍ଧ ଅଟେ—ଏହି ବିଷୟରେ ସେ କୌଣସି ମତାମତ ପ୍ରକାଶ କରୁନାହାନ୍ତି।

ଏହାକୁ ମଧ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରନ୍ତୁ, ସେ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ପୃଥିବୀର ବିଷୟବସ୍ତୁମାନଙ୍କୁ ପିତାଙ୍କୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କରିହେବ ନାହିଁ। ସେହି ଉକ୍ତିରେ ହିଁ, ସେ ନିଜେ ପୃଥିବୀର ବିଷୟବସ୍ତୁମାନଙ୍କୁ ବ୍ୟବହାର କରୁଛନ୍ତି। ସନ୍ତାନ, ମାତା, ପିତା, ପିସି, ଏବଂ ଜ୍ଞାତିଭାଇ-ଜ୍ଞାତିଭଉଣୀ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଖରେ ହିଁ ଥାଆନ୍ତି। ଏବଂ ଯୀଶୁ ଆମକୁ କହନ୍ତି ଯେ ନବୀକୃତ ପୃଥିବୀର ସ୍ୱର୍ଗରେ ଆଉ ବିବାହ ହେବ ନାହିଁ, କାରଣ ଆମେ ଦୂତମାନଙ୍କ ପରି ହେବୁ। ପୁରୁଷ ଓ ସ୍ତ୍ରୀ ଦୂତ ବୋଲି କିଛି ନାହିଁ। ମନୁଷ୍ୟମାନେ ପରସ୍ପରଙ୍କ ସହିତ ନିଜମାନଙ୍କର ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ଯେଉଁ ପଦମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ କରନ୍ତି, ସେହି ପଦମାନଙ୍କୁ ଈଶ୍ୱର ତାଙ୍କର ସ୍ୱଭାବ ଏବଂ ଚରିତ୍ର ବିଷୟରେ ଆମକୁ ଶିକ୍ଷା ଦେବା ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କରିଛନ୍ତି; କିନ୍ତୁ ପ୍ରେରଣା ଯେ "ପୃଥିବୀର ବିଷୟବସ୍ତୁ" ବ୍ୟବହାର କରି ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଚରିତ୍ର ଓ ସ୍ୱଭାବ ବିଷୟରେ ଶିକ୍ଷା ଦେଇଛି, ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ।

ଆମେ ଏହା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଅବଗତ କରାଯାଇଛୁ ଯେ, "ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ତ୍ରୟୀର ତିନିଜଣ ଜୀବନ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି ଅଛନ୍ତି" ... "ପିତା, ପୁତ୍ର, ଏବଂ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା।" ଏହି ତିନିଜଣ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ସହ ପୃଥିବୀୟ ଆତ୍ମାବାଦୀ ଭାବନାମାନଙ୍କୁ ଯୋଡ଼ିବା ଘୃଣିତ; କିନ୍ତୁ "ଏହି ତିନି ମହାଶକ୍ତିଙ୍କର ନାମ"କୁ ଈଶ୍ୱରତ୍ୱର ବାଇବେଲିକ ସଂଜ୍ଞା ସହ ଯୋଡ଼ିବା ଘୃଣିତ ନୁହେଁ।

ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତ୍ରୀ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଦେବତ୍ୱକୁ ଗଠନ କରୁଥିବା ତିନି ମହାଶକ୍ତିଙ୍କର "ନାମ" ହେଉଛି ପିତା, ପୁତ୍ର ଏବଂ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା। ପ୍ରତ୍ୟେକ ବାଇବେଲୀୟ ସତ୍ୟର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଯେପରି, ପଙ୍କ୍ତି ଉପରେ ପଙ୍କ୍ତି ମିଳାଇ ଯେତେବେଳେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଏକତ୍ର କରାଯାଏ, ସେତେବେଳେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସାକ୍ଷ୍ୟରେ ପ୍ରକାଶିତ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଚିହ୍ନସ୍ଥଳ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହେବା ଅବଶ୍ୟକ। ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତାମାନଙ୍କର ସାକ୍ଷ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଏକତ୍ର କରିବାକୁ ହେବ। ଦାନିୟେଲ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ପାଲ୍ମୋନୀ ନାମ ଦେଇଛନ୍ତି (ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ନାମମଧରେ, କିନ୍ତୁ ଏହା କେବଳ ଗୋଟିଏ ଉଦାହରଣ)। ଯୋହନ ତାଙ୍କୁ ଆଲଫା ଏବଂ ଓମେଗା ବୋଲି କହିଛନ୍ତି ଏବଂ ମୋଶା ତାଙ୍କୁ ଯିହୋବା ବୋଲି କହିଛନ୍ତି। Ellen Whiteଙ୍କ ଅନୁସାରେ ତାଙ୍କର ନାମ ହେଉଛି ପିତା, ପୁତ୍ର ଏବଂ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା।

> "ଶୟତାନ ... ନିରନ୍ତର ଭାବରେ ନକଲିକୁ ଆଗକୁ ଠେଲୁଛି—ସତ୍ୟରୁ ଦୂରେ ନେଇଯିବା ପାଇଁ। ଶୟତାନଙ୍କର ସର୍ବଶେଷ ପ୍ରତାରଣା ହେବ ଯେ, ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆତ୍ମାଙ୍କର ସାକ୍ଷ୍ୟକୁ ନିଷ୍ଫଳ କରିଦେବ। 'ଯେଉଁଠାରେ ଦର୍ଶନ ନାହିଁ, ସେଠାରେ ଲୋକମାନେ ନଷ୍ଟ ହୁଅନ୍ତି' (ହିତୋପଦେଶ 29:18)। ଶୟତାନ ଚାତୁର୍ଯ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ, ବିଭିନ୍ନ ପଦ୍ଧତିରେ ଏବଂ ବିଭିନ୍ନ ମାଧ୍ୟମ ଦ୍ୱାରା, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅବଶିଷ୍ଟ ଜନଙ୍କର ସତ୍ୟ ସାକ୍ଷ୍ୟ ପ୍ରତି ଥିବା ଆତ୍ମବିଶ୍ୱାସକୁ ଅସ୍ଥିର କରିବା ପାଇଁ କାମ କରିବ।"
>
> "ସାକ୍ଷ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏକ ଏପରି ଦ୍ୱେଷ ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ହେବ, ଯାହା ଶୈତାନୀୟ ହେବ। ଶୈତାନଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ହେବ କଳିସିଆମାନଙ୍କର ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ବିଶ୍ୱାସକୁ ଅସ୍ଥିର କରିଦେବା; କାରଣ ଏହାହିଁ: ଯଦି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆତ୍ମାଙ୍କର ସତର୍କବାଣୀ, ତିରସ୍କାର ଓ ପରାମର୍ଶକୁ ମାନାଯାଏ, ତେବେ ଶୈତାନଙ୍କ ପାଇଁ ନିଜର ଚଳନାଗୁଡ଼ିକୁ ଆଣିବା ଓ ପ୍ରାଣମାନଙ୍କୁ ନିଜର ଭ୍ରମମାନଙ୍କରେ ବାନ୍ଧି ରଖିବା ପାଇଁ ଏତେ ସ୍ପଷ୍ଟ ପଥ ରହିବ ନାହିଁ।" Selected Messages, book 1, 48.

ଏହି ଅନୁଚ୍ଛେଦରୁ ଗୋଟିଏ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ପାର୍ଶ୍ୱ ବିଷୟ। ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ ଏବଂ ଯୀଶୁଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଯୋହନଙ୍କୁ ପାତ୍ମୋସକୁ ନିର୍ବାସିତ କରାଯାଇଛି। ତୃତୀୟ ଦୂତଙ୍କ ବାର୍ତ୍ତା ପାଇଁ ଦୁଇଟି ଲକ୍ଷ୍ୟ ଶ୍ରୋତାବର୍ଗ ଅଛନ୍ତି—ଯେମାନେ ଆଡ୍ଭେଣ୍ଟିଜ୍ମର ବାହାରେ ଅଛନ୍ତି, ଏବଂ ଯେମାନେ ଆଡ୍ଭେଣ୍ଟିଜ୍ମର ଭିତରେ ଅଛନ୍ତି। ଯୋହନ ଏମିତି ଜଣେ ଆଡ୍ଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟଙ୍କ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରନ୍ତି, ଯିଏ କେବଳ ବାଇବେଲ ପ୍ରତି ନିଜ ଆଜ୍ଞାପାଳନ କାରଣରୁ ଜଗତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଯାତିତ ହେଉନାହାନ୍ତି, ବରଂ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀର ଆତ୍ମାର ଲେଖନମାଳା ପ୍ରତି ନିଜ ଆଜ୍ଞାପାଳନ କାରଣରୁ ମଧ୍ୟ ନିର୍ଯାତିତ ହେଉଛନ୍ତି। ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀର ଆତ୍ମା ବିରୁଦ୍ଧରେ ଯେ ନିର୍ଯାତନା ହୋଇଥାଏ, ସେହିଟି ବାହାରୁ ନୁହେଁ, ଭିତରୁ ଆସେ।

ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲର ଆରମ୍ଭକାଳରେ, ମିଶରରେ ଚାରିଶେ ବର୍ଷ ବିତାଇବା ପରେ, ଯେମାନେ ଚୟିତ ବାଚାବନ୍ଧ ଜନ ହେବାକୁ ଥିଲେ ସେମାନେ ଆଉ ସବ୍ବାଥ ପାଳନ କରୁନଥିଲେ। ସେମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ଚରିତ୍ର କିମ୍ବା ସ୍ୱଭାବକୁ ଜାଣୁନଥିଲେ। ବନ୍ଦୀତ୍ୱରେ ଥିବା ସମୟରେ ସେମାନେ ଯେ ଭ୍ରାନ୍ତ ଧାରଣାମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମସାତ୍ କରିଥିଲେ, ସେହିଗୁଡ଼ିକୁ ଈଶ୍ୱର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଧାରଣ କରୁଥିଲେ। ଦଶଟି ପ୍ରହାର; ଲାଲ ସାଗରରୁ ଉଦ୍ଧାର; ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ମାନ୍ନା; ପବିତ୍ରସ୍ଥାନ ଏବଂ ତାହାର ସମସ୍ତ ସାମଗ୍ରୀ; ପବିତ୍ର ଆନୁଷ୍ଠାନମାନ; ପ୍ରାଙ୍ଗଣ, ପବିତ୍ର ସ୍ଥାନ ଓ ଅତି ପବିତ୍ର ସ୍ଥାନ; ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥା; ସେମାନଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରୁଥିବା ଶିଳା; ସେମାନଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରୁଥିବା ସେହି ଶିଳାରୁ ବାହାରିଥିବା ଜଳ, ଏବଂ ଖୁଟି ଉପରେ ଥିବା ସର୍ପଟି ମଧ୍ୟ—ଏସବୁର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା ତାଙ୍କର ଚୟିତ ଜନମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଈଶ୍ୱର ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଜ୍ଞାନକୁ ବୃଦ୍ଧି କରିବା। ଏହା ଥିଲା ଏକ କ୍ରମବର୍ଦ୍ଧମାନ ଶିକ୍ଷା। ସେହି କ୍ରମବର୍ଦ୍ଧମାନ ଶିକ୍ଷା ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚାଲିଲା ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶାସ୍ତ୍ରୀମାନେ "ଆଉ ତାଙ୍କୁ କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିବାକୁ ସାହସ କଲେ ନାହିଁ"; ଏବଂ ତାହାପରେ ସେ ନିଜ ସହ ଖୋଲା ଆଲୋଚନାରେ ସେମାନଙ୍କର ସବୁଠାରୁ ଶେଷ ବିଷୟଟି ଚିହ୍ନିତ କଲେ, ଏବଂ ସେହି ବିଷୟ ଦାଉଦଙ୍କ ନାମ ସମ୍ବନ୍ଧରେ, ଏବଂ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ କିଏ ଓ କ'ଣ—ତାହା ସହିତ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଥିଲା।

ଆଧୁନିକ ଆତ୍ମିକ ଇସ୍ରାଏଲର ଆରମ୍ଭ କାଳରେ, ଆତ୍ମିକ ବାବିଲୋନରେ 1260 ବର୍ଷ ବିତାଇବା ପରେ, ଯେମାନେ ଚୟିତ ଚୁକ୍ତି ଜନ ହେବାକୁ ଥିଲେ ସେମାନେ ଆଉ ସବ୍ବାଥ ପାଳନ କରୁନଥିଲେ। ସେମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଚରିତ୍ର କିମ୍ବା ସ୍ୱଭାବକୁ

ଜାଣୁନଥିଲେ। ବନ୍ଦୀତ୍ୱରେ ଥିବା ସମୟରେ ସେମାନେ ଯେ ଭ୍ରାନ୍ତ ଧାରଣାମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମସାତ୍ କରିଥିଲେ, ସେହି ଦେବତା-ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଭୁଲ ବୁଝାମଣାକୁ ସେମାନେ ଧରିରଖିଥିଲେ। ଆଡଭେଣ୍ଟିଜମର ଇତିହାସ, ତାହାର ସମସ୍ତ ଚିହ୍ନିତ ମାର୍ଗଚିହ୍ନ, ଧର୍ମତ୍ୟାଗ, ସମଝୌତା ଏବଂ ଆଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ସଂଘର୍ଷ ସହିତ, 1840 ଦଶକରେ ଏମିତି ଏକ ସ୍ଥାନକୁ ପହଞ୍ଚିଲା ଯେତେବେଳେ *The Desire of Ages* ପ୍ରକାଶିତ ହେଲା। ସେହି ପୁସ୍ତକର 671 ପୃଷ୍ଠାରେ ସଂରକ୍ଷିତ ଅଛି ଦେବତ୍ୱ-ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଏକ ବୁଝାମଣା, ଯାହା ଅଠାରୋ ଶତାବ୍ଦୀରୁ ଆସିଥିବା ବୁଝାମଣାଠାରୁ ଅନେକ ଦୂର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିକଶିତ ହୋଇଛି।

ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲର ଶେଷକାଳରେ ଏକ ବିବାଦ ଉଦ୍ଭବ ହୋଇଥିଲା, ଯାହା ତାଙ୍କର ଆରମ୍ଭିକ ଇତିହାସରୁ ଆସିଥିବା ବୁଝାମଣା ଉପରେ ଆଧାରିତ ଦେବତ୍ୱ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ସୀମିତ ଧାରଣା ଦ୍ୱାରା ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିଲା। ଯୀଶୁଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟ କହେ, ପିତା, ପୁତ୍ର କିମ୍ବା ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା—ସେମାନେ ସମସ୍ତେ "ଦେହରୂପେ ଦେବତ୍ୱର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣତା" (Colossians 2:9) ଅଟନ୍ତି। ବାଇବେଲର ସାକ୍ଷ୍ୟ କହେ, "ହେ ଇସ୍ରାଏଲ, ଶୁଣ: ପ୍ରଭୁ ଆମର ପରମେଶ୍ୱର ଏକମାତ୍ର ପ୍ରଭୁ" (Deuteronomy 6:4)।

ଆଧୁନିକ ଇସ୍ରାଏଲ ପରମେଶ୍ୱରତ୍ୱ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଧାରଣାକୁ ଧାରଣ କରେ, ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ କେବଳ ଗୋଟିଏଟି ମାତ୍ର ସଠିକ୍। ଆଧୁନିକ ଇସ୍ରାଏଲର ଶେଷକାଳରେ, ଅନୁଗ୍ରହକାଳ ଅବଶିଷ୍ଟ ଥିବାବେଳେ ନିଜ ସ୍ୱଭାବକୁ ପ୍ରକାଶ କରିବାର କାର୍ଯ୍ୟକୁ ପରମେଶ୍ୱର ସମାପ୍ତ କରିବେ। ଯିହୂଦୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସେ ଏହିପରି କରିଥିଲେ, ଏବଂ ସେ କେବେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ। ଏହା ନିଶ୍ଚିତ ଯେ, ସମଗ୍ର ଅନନ୍ତକାଳ ଧରି ଆମେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ୱରୂପ ଓ ସ୍ୱଭାବ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଆମର ବୁଝାମଣାରେ ଅବିରତ ବୃଦ୍ଧି କରିବୁ, କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟର ଏକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ଭବିଷ୍ୟବାଣୀମୂଳକ ରେଖା ରହିଆସିଛି, ଯାହା ପରମେଶ୍ୱର ନିଜ ବିଷୟରେ ନିଜ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦେବା ପାଇଁ କରିଥିବା ପ୍ରୟାସଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରେ; ଏବଂ ସେହି ଇତିହାସ ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ଯେଉଁ ଶିକ୍ଷା ଦେବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ତାହାର ଏକ ଅଂଶ; ଏବଂ ସେହି ଶିକ୍ଷା-ପ୍ରକ୍ରିୟା ବିଷୟରେ ଭବିଷ୍ୟବାଣୀର ବାକ୍ୟରେ ମିଳୁଥିବା ସୂଚନା, ଏକ ଆଲୋଚନାର ଶେଷକୁ ସୂଚିତ କରେ, ଯାହା ଅନୁଗ୍ରହକାଳର ସମାପ୍ତି ସହ ସମାନୁରୂପ ଅଟେ।

> "ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ପୂର୍ବରୁ ଅସ୍ତିତ୍ୱଶୀଳ, ସ୍ୱୟଂ-ଅସ୍ତିତ୍ୱଶୀଳ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ର ଅଟନ୍ତି.... ତାଙ୍କର ପୂର୍ବଅସ୍ତିତ୍ୱ ବିଷୟରେ କହୁଥିବାବେଳେ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ମନକୁ ତାରିଖହୀନ ଯୁଗମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ପଛକୁ ନେଇଯାନ୍ତି। ସେ ଆମକୁ ନିଶ୍ଚିତ କରାନ୍ତି ଯେ, ଏମିତି କେବେବି କୌଣସି ସମୟ ଥିଲା ନାହିଁ, ଯେତେବେଳେ ସେ ଅନନ୍ତ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସହ ଘନିଷ୍ଠ ସହଭାଗିତାରେ ନଥିଲେ। ଯାହାଙ୍କ ସ୍ୱରକୁ ସେତେବେଳେ ଯିହୂଦୀମାନେ ଶୁଣୁଥିଲେ, ସେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସହ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲାଳିତ-ପାଳିତ ଜଣେ ପରି ଥିଲେ।" Signs of the Times, August 29, 1900.
>
> "ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ସମାନ, ଅନନ୍ତ ଏବଂ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ୍ ଥିଲେ.... ସେ ଚିରନ୍ତନ, ସ୍ୱୟଂ-ଅସ୍ତିତ୍ୱଶୀଳ ପୁତ୍ର ଅଟନ୍ତି।
>
> "ଯେତେବେଳେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ ଏହି ପୃଥିବୀରେ ଥିବା ସମୟରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ମାନବତା ବିଷୟରେ କୁହେ, ସେତେବେଳେ ଏହା ତାଙ୍କର ପୂର୍ବଅସ୍ତିତ୍ୱ ସମ୍ପର୍କରେ ମଧ୍ୟ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ କୁହେ। ବାକ୍ୟ ଏକ ଦୈବିକ ସତ୍ତାରୂପେ ଅସ୍ତିତ୍ୱରତ ଥିଲେ, ଅର୍ଥାତ୍ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନିତ୍ୟ ପୁତ୍ରରୂପେ, ନିଜ ପିତାଙ୍କ ସହ ଐକ୍ୟ ଓ ଏକତ୍ୱରେ। ଅନାଦିକାଳରୁ ସେ ଚୁକ୍ତିର ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଥିଲେ, ସେହି ଜଣେ ଯାହାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପୃଥିବୀର ସମସ୍ତ ଜାତି—ଯିହୂଦୀ ଓ ଅନ୍ୟଜାତି ଉଭୟ—ଯଦି ସେମାନେ ତାଙ୍କୁ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି, ଆଶୀର୍ବାଦପ୍ରାପ୍ତ ହେବାକୁ ଥିଲେ। 'ବାକ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ଥିଲା, ଏବଂ ବାକ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱର ଥିଲା।' ମନୁଷ୍ୟ କିମ୍ବା ସ୍ୱର୍ଗଦୂତମାନଙ୍କର ସୃଷ୍ଟି ପୂର୍ବରୁ ବାକ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ଥିଲା, ଏବଂ ପରମେଶ୍ୱର ଥିଲା।" Review and Herald, April 5, 1906.

ଏହି ଅନୁଚ୍ଛେଦରେ ସେ ଯୋହନଙ୍କର ସର୍ବପ୍ରଥମ କଥାରୁ ଉଦ୍ଧୃତ କରିଛନ୍ତି।

> ଆରମ୍ଭରେ ବାକ୍ୟ ଥିଲେ, ଏବଂ ବାକ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ଥିଲେ, ଏବଂ ବାକ୍ୟ ଈଶ୍ୱର ଥିଲେ। ସେ ଆରମ୍ଭରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ଥିଲେ। ସମସ୍ତ ବସ୍ତୁ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିଲା; ଏବଂ ତାଙ୍କ ବିନା ଯାହା ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛି, ସେଥିରୁ କିଛି ମଧ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇନଥିଲା। ଯୋହନ 1:1–3.

ଆରମ୍ଭରେ କମ୍ ସେ କମ୍ ଦୁଇଜଣ ଦେବ ଥିଲେ, କାରଣ ଯୋହନ ଏମାତ୍ର କହିଛନ୍ତି, "ବାକ୍ୟ ଦେବ ଥିଲା ଏବଂ ଦେବଙ୍କ ସହ ଥିଲା।" ଉପରୋକ୍ତିର ପ୍ରଥମ ପଦରେ ହିବ୍ରୁ ଶବ୍ଦ "Elohim"କୁ ଦେବ ବୋଲି ଅନୁବାଦ କରାଯାଇଛି। ଦେବଙ୍କ

ବାକ୍ୟ ରେ ପ୍ର ।ୟତଃ “Elohim”କୁ ଏକବଚନ ଦେବଙ୍କ ୁ ସୂଚିତ କରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟ ।କରଣଗତ ଗଠନରେ ବ୍ୟ ବହାର କରାଯାଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ ତଥାପି ଏହା ବହୁବଚନ ଅଟେ। ବିଷୟଟି ସମ୍ବନ୍ଧ ରେ ତାଙ୍କ ର ଦ୍ୱ ିତୀୟ ସାକ୍ଷ ୍ୟ ଦ୍ୱ ।ରା ଯୋହନ “Elohim” ଏହି ପଦରେ ଏକବଚନ ଦେବଙ୍କ ୁ ସୂଚାଉଛି ବୋଲି ଥିବା ବିଚାରକୁ ଦୂର କରିଦେଇଛନ୍ତ ି। ତାଙ୍କ ର ସାକ୍ଷ ୍ୟ କମ୍ ସେ କମ୍ ଦୁଇଜଣ ଦେବଙ୍କ ୁ ସ୍ଥ ।ପିତ କରେ।

ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ଆତ୍ମାକୁ ଧାରଣ କରୁଛନ୍ତି ବୋଲି ଘୋଷଣା କରୁଥିବା ତ୍ରିତ୍ୱବିରୋଧୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଆହୁରି ଅଧିକ ଚିନ୍ତାଜନକ ବିଷୟ ହେଉଛି, ଆରମ୍ଭରେ “ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆତ୍ମା ଜଳର ଉପରିଭାଗରେ ଚଳିତ ହେଉଥିଲେ।” ଯେ “ଆତ୍ମା” ଜଳର ଉପରେ ଚଳିତ ହେଉଥିଲେ, ସେ କି ପିତା ଥିଲେ, ନା ପୁତ୍ର, କିମ୍ବା ସିଷ୍ଟର ହ୍ୱାଇଟ୍ ଯେପରି ତାଙ୍କୁ ସମ୍ବୋଧନ କରିଛନ୍ତି ସେହି ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ତ୍ରୟର ତୃତୀୟ ବ୍ୟକ୍ତି ଥିଲେ? ତାଙ୍କ ସୁସମାଚାରରେ ଯୋହନଙ୍କ ପ୍ରଥମ ତିନିଟି ପଦ୍ୟର ପରେ ଏହି ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକ ଆସିଛି।

> ତାହାଙ୍କ ମଧରେ ଜୀବନ ଥିଲା; ଏବଂ ସେହି ଜୀବନ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଆଲୋକ ଥିଲା। ଏବଂ ସେହି ଆଲୋକ ଅନ୍ଧକାରରେ ଦୀପ୍ତିମାନ ହୁଏ; କିନ୍ତୁ ଅନ୍ଧକାର ତାହାକୁ ବୁଝିଲା ନାହିଁ। ଯୋହନ 1:4, 5.

ଆଲୋକ ଓ ଅନ୍ଧକାର ସନ୍ଦର୍ଭର ଉଲ୍ଲେଖ ଉତ୍ପତ୍ତି ପୁସ୍ତକର ଆରମ୍ଭଭାଗରେ କହାଯାଇଥିବା କଥା ସହ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ସମଞ୍ଜସ ଅଟେ।

> ଏବଂ ଈଶ୍ୱର କହିଲେ, ଆଲୋକ ହେଉ; ଏବଂ ଆଲୋକ ହେଲା। ଏବଂ ଈଶ୍ୱର ସେହି ଆଲୋକକୁ ଦେଖିଲେ ଯେ, ତାହା ଭଲ; ଏବଂ ଈଶ୍ୱର ଆଲୋକକୁ ଅନ୍ଧକାରଠାରୁ ପୃଥକ୍ କଲେ। ଆଦିପୁସ୍ତକ 1:3, 4.

ଆମେ ଶୀଘ୍ରହି ଏହି ଦୁଇଟି ସମାନାନ୍ତରୀୟ ଅନୁଚ୍ଛେଦକୁ ପୁଣି ଫେରିବୁ, ଯେଉଁଥିରେ ଈଶ୍ୱରତ୍ୱର ପରିଚୟ ପରେ ଆସୁଥିବା ସୃଷ୍ଟିବୃତ୍ତାନ୍ତର ବିଷୟ ଥିବା ଆଲୋକ ସମ୍ପର୍କରେ କହାଯାଇଛି। ଆରମ୍ଭରେ ଯେ ପ୍ରଥମ ସତ୍ୟକୁ ଉପସ୍ଥାପିତ କରାଯାଇଛି, ତାହା ହେଉଛି ଈଶ୍ୱରତ୍ୱର ଗଠନ କିମ୍ବା ସ୍ୱଭାବ। କିନ୍ତୁ ଏହି ଅନୁଚ୍ଛେଦ ଦ୍ୱିତୀୟ ଅଧ୍ୟାୟର ତୃତୀୟ ପଦ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଥାମେ ନାହିଁ, ଯେଠାରେ ଆମେ ଦେଖୁଛୁ ଯେ ସୃଷ୍ଟିବୃତ୍ତାନ୍ତର ଶେଷ ତିନୋଟି ଶବ୍ଦ ତିନିଟି ହିବ୍ରୁ ଅକ୍ଷରରୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଛି, ଯେଉଁମାନେ ଏକତ୍ର ହୋଇ “ସତ୍ୟ” ଭାବେ ଅନୁବାଦିତ ଶବ୍ଦଟି ଗଠନ କରେ।

ସୃଷ୍ଟିର ବୃତ୍ତାନ୍ତର ଆରମ୍ଭରେ ପ୍ରଥମେ ଦେବତ୍ୱକୁ ପରିଚୟ କରାଯାଇଛି, ପରେ ତାଙ୍କର ବାକ୍ୟର ସୃଜନଶୀଳ ଶକ୍ତିକୁ ପ୍ରକାଶ କରାଯାଇଛି, ଏବଂ ଶେଷରେ ସତ୍ୟ, ତୃତୀୟ ଦୂତର ସନ୍ଦେଶ ଓ ଆଲ୍ଫା ଏବଂ ଓମେଗା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ହୋଇଥିବା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମକୁ ସୂଚିତ କରୁଥିବା ଏକ ଦିବ୍ୟ ସ୍ୱାକ୍ଷର ସହ ଏହି ଅଂଶ ଶେଷ ହୋଇଛି।

> ଏବଂ ସପ୍ତମ ଦିନରେ ପରମେଶ୍ୱର ନିଜେ କରିଥିବା ନିଜ କାର୍ଯ୍ୟ ସମାପ୍ତ କଲେ; ଏବଂ ସେ ନିଜେ କରିଥିବା ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟରୁ ସପ୍ତମ ଦିନରେ ବିଶ୍ରାମ କଲେ। ଏବଂ ପରମେଶ୍ୱର ସପ୍ତମ ଦିନକୁ ଆଶୀର୍ବାଦ କରି ପବିତ୍ର କଲେ; କାରଣ, ସେହି ଦିନରେ ପରମେଶ୍ୱର ସୃଷ୍ଟି କରି ନିର୍ମାଣ କରିଥିବା ନିଜ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟରୁ ବିଶ୍ରାମ କରିଥିଲେ। ଆଦିପୁସ୍ତକ 2:2, 3.

ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟରେ ଶିକ୍ଷିତ ପ୍ରଥମ ସତ୍ୟମାନଙ୍କର ଶେଷଭାଗଟି ସେହି ଅନୁଚ୍ଛେଦର ପରାକାଷ୍ଠା ଅଟେ। ଏହା “ପରମେଶ୍ୱର,” “ସୃଷ୍ଟି କଲେ” ଏବଂ “ତିଆରି କଲେ” — ଏହି ତିନିଟି ଶବ୍ଦରେ ଶେଷ ହୁଏ, ଏପରିକରି ଏହା ଅନୁଚ୍ଛେଦର ଆରମ୍ଭକୁ ଜୋର ଦେଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ ସେହିପରି ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣଭାବରେ ସପ୍ତମ-ଦିନର ବିଶ୍ରାମଦିନକୁ ମଧ ଉଦ୍‌ଘାଟିତ କରେ। ନିଶ୍ଚୟହି, ବିଶ୍ରାମଦିନ ସୃଷ୍ଟିର ପ୍ରତୀକ ଏବଂ ପରମେଶ୍ୱର ଓ ତାଙ୍କର ମନୋନୀତ ପ୍ରଜାମାନଙ୍କ ମଧରେ ଥିବା ଚିହ୍ନ ଅଟେ। ସୃଷ୍ଟିର ସେହି ଶେଷ ତିନିଟି ଶବ୍ଦର ପ୍ରତ୍ୟେକର ଆରମ୍ଭରେ ଥିବା ତିନିଟି ଅକ୍ଷରରେ “ସତ୍ୟ” ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଛି। ଏହି ସାକ୍ଷ୍ୟ ଏହାକୁ ଜୋର ଦେଇ କୁହେ ଯେ ବିଶ୍ରାମଦିନର ସତ୍ୟ କେତେ ଗୁରୁତ୍ୱସମ୍ପନ୍ନ ଏବଂ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ; କିନ୍ତୁ ସେତେଇ ଗଭୀର ଯେ, ସେହି ତିନିଟି ଅକ୍ଷର ପ୍ରଥମ, ଦ୍ୱିତୀୟ ଓ ତୃତୀୟ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତମାନଙ୍କର ସନ୍ଦେଶର ତିନିଟି ପଦକ୍ଷେପକୁ ମଧ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ଏହିପରି, ବାଇବେଲର ସର୍ବପ୍ରଥମ ଅନୁଚ୍ଛେଦରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସୃଜନଶୀଳ ଶକ୍ତିର ଚିହ୍ନ ଭାବରେ ବିଶ୍ରାମଦିନକୁ ସମୟର ଶେଷରେ ପରୀକ୍ଷାସୂଚକ ବିଷୟ ଭାବରେ ମଧ ଚିହ୍ନିତ କରାଯାଇଛି। ବାଇବେଲର ଶେଷ ପୁସ୍ତକଟି, ଯୋହନଙ୍କର ସୁସମାଚାରରେ ଥିବା ତାଙ୍କର ସାକ୍ଷ୍ୟ ସହ ଯୁକ୍ତ ହେବା ପାଇଁ ତୃତୀୟ ସାକ୍ଷୀ ପ୍ରଦାନ କରେ।

ଆସିଆରେ ଥିବା ସାତୋଟି କଲିସିୟାଙ୍କ ପାଇଁ ଯୋହନଙ୍କର ପତ୍ର: ଯିଏ ଅଛନ୍ତି, ଯିଏ ଥିଲେ, ଏବଂ ଯିଏ ଆସିବାକୁ ଅଛନ୍ତି, ସେହିଠାରୁ; ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ସିଂହାସନର ସମ୍ମୁଖରେ ଥିବା ସାତ ଆତ୍ମାଙ୍କଠାରୁ; ଏବଂ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କଠାରୁ, ଯିଏ ବିଶ୍ୱସ୍ତ ସାକ୍ଷୀ, ମୃତମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରଥମଜାତ, ଏବଂ ପୃଥିବୀର ରାଜାମାନଙ୍କ ଅଧିପତି—ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଅନୁଗ୍ରହ ଓ ଶାନ୍ତି ହେଉ। ଯିଏ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ପ୍ରେମ କଲେ ଏବଂ ନିଜ ରକ୍ତରେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଆମ ପାପରୁ ପରିଶୁଦ୍ଧ କଲେ, ଏବଂ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଈଶ୍ୱର ଓ ତାହାଙ୍କ ପିତାଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ରାଜା ଓ ଯାଜକ କରିଛନ୍ତି—ତାହାଙ୍କର ଗୌରବ ଓ ପ୍ରଭୁତ୍ୱ ଯୁଗେ ଯୁଗେ ହେଉ। ଆମେନ୍। ଦେଖ, ସେ ମେଘମାଳା ସହିତ ଆସୁଛନ୍ତି; ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଚକ୍ଷୁ ତାହାଙ୍କୁ ଦେଖିବ, ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଯେମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ବିଦ୍ଧ କରିଥିଲେ; ଏବଂ ପୃଥିବୀର ସମସ୍ତ ବଂଶ ତାହାଙ୍କ କାରଣରେ ବିଳାପ କରିବେ। ତଥାପି, ଆମେନ୍। "ମୁଁ ଆଲ୍ଫା ଓ ଓମେଗା, ଆରମ୍ଭ ଓ ଶେଷ," ପ୍ରଭୁ କହନ୍ତି, "ଯିଏ ଅଛନ୍ତି, ଯିଏ ଥିଲେ, ଏବଂ ଯିଏ ଆସିବାକୁ ଅଛନ୍ତି, ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ।"

ମୁଁ ଯୋହନ, ଯିଏ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଭାଇ, ଏବଂ କ୍ଲେଶରେ, ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ରାଜ୍ୟରେ ଓ ଧୈର୍ଯ୍ୟରେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ସହଭାଗୀ, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ ଏବଂ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ସାକ୍ଷ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ପାତ୍ମସ ବୋଲି କୁହାଯାଉଥିବା ଦ୍ୱୀପରେ ଥିଲି। ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦିନରେ ମୁଁ ଆତ୍ମାବିଷ୍ଟ ହୋଇଥିଲି, ଏବଂ ମୋର ପଛପଟେ ତୂରୀର ନ୍ୟାୟ ଏକ ମହାନ ସ୍ୱର ଶୁଣିଲି, ଯେ କହୁଥିଲା, ମୁଁ ଆଲ୍ଫା ଓ ଓମେଗା, ପ୍ରଥମ ଓ ଶେଷ; ଏବଂ, ତୁମେ ଯାହା ଦେଖୁଛ, ତାହା ଗୋଟିଏ ପୁସ୍ତକରେ ଲେଖ, ଏବଂ ଆସିଆରେ ଥିବା ସାତଟି ମଣ୍ଡଳୀଙ୍କ ନିକଟକୁ ପଠାଅ; ଏଫିସସଙ୍କ ନିକଟକୁ, ସ୍ମିର୍ନାଙ୍କ ନିକଟକୁ, ପର୍ଗାମୋସଙ୍କ ନିକଟକୁ, ଥୁୟାତୀରାଙ୍କ ନିକଟକୁ, ସାର୍ଦ୍ଦିସଙ୍କ ନିକଟକୁ, ଫିଲାଦେଲଫିଆଙ୍କ ନିକଟକୁ, ଏବଂ ଲାଓଦିକିଆଙ୍କ ନିକଟକୁ। ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ୧:୪–୧୧।

ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ପ୍ରଥମ ଅଧ୍ୟାୟର ପ୍ରଥମ ତିନୋଟି ପଦ ଶେଷ ସତର୍କବାଣୀର ସନ୍ଦେଶକୁ ଏବଂ ସେହି ସନ୍ଦେଶ କିପରି ଈଶ୍ୱରଙ୍କଠାରୁ ମାନବଜାତିଙ୍କ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରେଷିତ ହୁଏ, ତାହା ଚିହ୍ନିତ କରେ। ଏହା ଏହିଥିଲେ ମଧ୍ୟ କୁହେ ଯେ ଏହା ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ପ୍ରକାଶନ; ଏହିପରି ଭାବେ ଏହା ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟର ପୁସ୍ତକ ଓ ଦାନିଏଲର ପୁସ୍ତକ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ପାର୍ଥକ୍ୟ ଚିହ୍ନିତ କରେ। ଗୋଟିଏ ହେଉଛି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ, ଅନ୍ୟଟି ହେଉଛି ପ୍ରକାଶନ।

"ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟରେ ବାଇବେଲର ସମସ୍ତ ପୁସ୍ତକ ଏକତ୍ରିତ ହୋଇ ଶେଷ ପ୍ରାପ୍ତ କରେ। ଏଠାରେ ଦାନିଏଲ ପୁସ୍ତକର ପରିପୂରକ ରହିଛି। ଗୋଟିଏ ହେଉଛି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ; ଅନ୍ୟଟି ହେଉଛି ପ୍ରକାଶନ। ଯେହି ପୁସ୍ତକଟି ମୁଦ୍ରାଙ୍କିତ ହୋଇଥିଲା, ସେହିଟା ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ନୁହେଁ, ବରଂ ଶେଷ ଦିନସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଦାନିଏଲଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ସେହି ଅଂଶ। ଦୂତ ଆଦେଶ ଦେଇଥିଲେ, 'କିନ୍ତୁ ହେ ଦାନିଏଲ, ତୁମେ ଏହି କଥାଗୁଡ଼ିକୁ ଗୁପ୍ତ ରଖ, ଏବଂ ଶେଷ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପୁସ୍ତକଟିକୁ ମୁଦ୍ରାଙ୍କିତ କର।' ଦାନିଏଲ 12:4।" Apostlesଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ, 585.

ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ପୁସ୍ତକରେ ଏମିତି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ରେଖାମାନ ରହିଛି ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ରେଖା ପରେ ରେଖା ଭାବେ ଚିହ୍ନଟ କରି ଏକତ୍ର କରିବାକୁ ହେବ। ସେହି ସମସ୍ତ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ରେଖା ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ପୁସ୍ତକରେ ଶେଷ ପାଉଛି, କିନ୍ତୁ ଯେ ପୁସ୍ତକଟି ମୁଦ୍ରାଙ୍କିତ ହୋଇଥିଲା ସେହିଟି ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ପୁସ୍ତକ ନୁହେଁ; ଏବଂ କେବଳ ଦାନିଏଲ ପୁସ୍ତକଟି ମାତ୍ର ମୁଦ୍ରାଙ୍କିତ ହୋଇଥିଲା ତାହା ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ; ବରଂ ଦାନିଏଲ ପୁସ୍ତକରେ ଯାହା ମୁଦ୍ରାଙ୍କିତ ଥିଲା, ସେହା ହେଉଛି "ଶେଷ ଦିନସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଦାନିଏଲଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ସେହି ଅଂଶ।"

"ଶେଷ ଦିନଗୁଡ଼ିକ"କୁ ଏକ ସାଧାରଣ ଅର୍ଥରେ ବୁଝିହେବ; କିନ୍ତୁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରେରିତ ବାକ୍ୟ ଭାବେ ବୁଝିବା, (ଯାହା ସେମାନେ ପ୍ରକୃତରେ ଅଟନ୍ତି) ଆମ ପାଇଁ ଏହା ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକ କରେ ଯେ, "ଶେଷ ଦିନଗୁଡ଼ିକ" ବାକ୍ୟପ୍ରୟୋଗ ସହ କୌଣସି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ପ୍ରତୀକତ୍ୱ ସଂଲଗ୍ନ ଅଛି କି ନାହିଁ, ତାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଆମେ ବିଚାର କରିବା। "ଶେଷ ଦିନଗୁଡ଼ିକ" ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୟ ଇତିହାସର ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କାଳଖଣ୍ଡ, ଯାହା ପକ୍ଷରେ ଅନେକ ସମର୍ଥନରେଖା ଅଛି। ନିକଟ ଭବିଷ୍ୟତରେ ମୁଁ ସେହି ଇତିହାସକୁ ଉପସ୍ଥାପିତ କରିବାକୁ ଆଶା କରୁଛି। ଏହା ବିଶେଷଭାବେ 1798 ମସିହାରୁ ଅନୁଗ୍ରହକାଳର ସମାପ୍ତି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତର ଇତିହାସ। ଏହାକୁ ଚିହ୍ନଟ କରିବାର ଗୋଟିଏ ପଦ୍ଧତି ହେଲା, ଶାବ୍ଦିକ ପବିତ୍ରାଳୟ-ସେବାରେ ବର୍ଷର ଏକ ଦିନ ବିଚାରକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଥିଲା, ଏବଂ ସେହି ଦିନ ଥିଲା ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ଦିବସ। ସେହି ଶାବ୍ଦିକ ଆଚାରାନୁଷ୍ଠାନଟି Sister White ଯାହାକୁ ପ୍ରତିରୂପବିପରୀତ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ଦିବସ ବୋଲି କହନ୍ତି, ତାହାର ପ୍ରତିରୂପ ଥିଲା। ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୟ କିମ୍ବା ଆଧାତ୍ମିକ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ଦିବସ ଅନୁଗ୍ରହକାଳର "ଶେଷ ଦିନଗୁଡ଼ିକ"କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ; ଏହା ଅନ୍ତିମ ବିଚାରର କାଳଖଣ୍ଡକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ।

ଦାନିଏଲରେ ଯେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ ମୁଦ୍ରାଙ୍କିତ ହୋଇଥିଲା, ସେହି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ ଦ୍ୱିମୁଖୀ ଥିଲା। ଶେଷ ଦିନମାନଙ୍କ ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ଏକ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ ଥିଲା, ଯାହାକୁ ମିଲରୀୟମାନେ ଚିହ୍ନିଥିଲେ ଏବଂ ଯାହା ବିଚାରକାର୍ଯ୍ୟର ଆରମ୍ଭକୁ ଘୋଷଣା କରିଥିଲା। ଦାନିଏଲର ସେହି ଅଂଶଟି ଅଷ୍ଟମ ଓ ନବମ ଅଧ୍ୟାୟର ଉଲାଇ ନଦୀ-ଦର୍ଶନ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ହୋଇଛି। ଦାନିଏଲରେ ମୁଦ୍ରାଙ୍କିତ ରହିଥିବା ଅନ୍ୟ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ ବିଚାରକାର୍ଯ୍ୟର ସମାପ୍ତି, ଏଡ଼ଭେଣ୍ଟିଜିମ୍‌ର ଶେଷ, ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରର ଶେ
ଏବଂ ଜଗତର ଶେଷକୁ ଘୋଷଣା କରେ। ସେହି ଦର୍ଶନଟି ହିଦ୍ଦେକେଲ ନଦୀ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ହୋଇଥିଲା।

> "ଦାନିଏଲ ଈଶ୍ୱରଙ୍କଠାରୁ ଯେ ଆଲୋକ ପାଇଥିଲେ, ସେହିଟି ବିଶେଷତଃ ଏହି ଶେଷ ଦିନମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଦିଆଯାଇଥିଲା। ଉଲାଇ ଓ ହିଦ୍ଦେକେଲର କୂଳରେ, ଶିନାରର ସେହି ମହାନଦୀମାନଙ୍କ ପାଖରେ, ସେ ଯେ ଦର୍ଶନମାନ ଦେଖିଥିଲେ, ସେମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ପୂରଣ ହେବାର ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ଅଛନ୍ତି, ଏବଂ ପୂର୍ବକଥିତ ସମସ୍ତ ଘଟଣା ଶୀଘ୍ର ଘଟିବ।" Testimonies to Ministers, 112, 113.

ଉଲାଇ ଦର୍ଶନ ୧୭୯୮ ମସିହାରେ ଅମୋହର ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଏହା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପବିତ୍ରାଳୟ ଓ ତାଙ୍କର ଜନମାନଙ୍କୁ ସମ୍ବୋଧିତ କରେ। ହିଦ୍ଦେକେଲ ଦର୍ଶନ ୧୯୮୯ ମସିହାରେ ଅମୋହର ହୋଇଥିଲା, ଯେତେବେଳେ ଦାନିଏଲ ଅଧ୍ୟାୟ ଏଗାର, ପଦ ଚାଳିଶରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ଅନୁଯାୟୀ, ପୂର୍ବତନ ସୋଭିଏତ ସଂଘକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଥିବା ଦେଶଗୁଡ଼ିକୁ ପାପାସି ଓ ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର ଦ୍ୱାରା ସଫା କରି ଦିଆଯାଇଥିଲା, ଏବଂ ଏହା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଜନମାନଙ୍କର ଶତ୍ରୁମାନଙ୍କୁ ସମ୍ବୋଧିତ କରେ। ଏହି ଦୁଇ ଦର୍ଶନ ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ପୁସ୍ତକରେ ଥିବା ସାତଟି ମଣ୍ଡଳୀ ଓ ସାତଟି ମୋହର ଯେପରି କାର୍ଯ୍ୟ କରେ, ସେପରି କାର୍ଯ୍ୟ କରେ। ଗୋଟିଏ ହେଉଛି ମଣ୍ଡଳୀର ଆନ୍ତରିକ ଇତିହାସ, ଓ ଅନ୍ୟଟି ହେଉଛି ମଣ୍ଡଳୀର ବାହ୍ୟ ଇତିହାସ; ଏବଂ ସେମାନେ ଉଭୟେ ସମଗ୍ର ଅବଧି ଜୁଡ଼ି ଚାଲିଥାନ୍ତି ଏବଂ "ବିଶେଷଭାବେ" "ଏହି ଶେଷ ଦିନମାନଙ୍କ ପାଇଁ" ଅଟନ୍ତି।

କିନ୍ତୁ ଯଦିଓ ଆମକୁ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ପ୍ରକାଶିତବାକ୍ୟର ପୁସ୍ତକଟି ମୁଦ୍ରାଙ୍କିତ ପୁସ୍ତକ ନୁହେଁ, ତଥାପି ଆମକୁ ଏହା ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ଏହା ଏକ ମୁଦ୍ରାଙ୍କିତ ପୁସ୍ତକ ଅଟେ।

> "ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ଏକ ମୋହରାଙ୍କିତ ପୁସ୍ତକ, କିନ୍ତୁ ସେହି ସହିତ ଏହା ଏକ ଖୋଲା ପୁସ୍ତକ ମଧ୍ୟ ଅଟେ। ଏହା ଏହି ପୃଥିବୀର ଇତିହାସର ଶେଷ ଦିନଗୁଡ଼ିକରେ ଘଟିବାକୁ ଥିବା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଘଟଣାବଳୀକୁ ଲିପିବଦ୍ଧ କରେ। ଏହି ପୁସ୍ତକର ଶିକ୍ଷାବଳୀ ନିଶ୍ଚିତ, ରହସ୍ୟମୟ ଏବଂ ଅବୋଧ ନୁହେଁ। ଏଥିରେ ଦାନିୟେଲରେ ଥିବା ସେହି ଏକେଇ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀର ଧାରାକୁ ପୁନରାୟ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଛି। କିଛି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀକୁ ପରମେଶ୍ୱର ପୁନରୁକ୍ତ କରିଛନ୍ତି, ଏପ୍ରକାରେ ଦେଖାଇଛନ୍ତି ଯେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଆଯିବା ଉଚିତ। ପ୍ରଭୁ ସେହି କଥାମାନଙ୍କୁ ପୁନରୁକ୍ତ କରନ୍ତି ନାହିଁ, ଯେଗୁଡ଼ିକର କୌଣସି ବଡ଼ ପରିଣାମ କିମ୍ବା ଗୁରୁତ୍ୱ ନାହିଁ।" Manuscript Releases, volume 9, 8.

ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ପୁସ୍ତକଟି ଅମୁଦ୍ରିତ ହୋଇଛି, କାରଣ ଦାନିଏଲର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମାନେ ଅମୁଦ୍ରିତ ହୋଇଛନ୍ତି; ଏବଂ ଦାନିଏଲରେ ଯେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀର ସେହି ସ୍ୱୟଂ ରେଖାମାନେ ଅମୁଦ୍ରିତ ହୋଇଛି, ସେହି ରେଖାମାନେ ହିଁ ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟରେ ମିଳେ। ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ପୁସ୍ତକରେ ଯାହା ମୁଦ୍ରିତ ହୋଇଥିଲା, ତାହା ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟର ଏକ ଅଂଶ ଥିଲା, ଯାହା ବିଶେଷକରି "ଶେଷ ଦିନମାନ"ରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଜନମାନଙ୍କ ସହ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଥିଲା। ଭଉଣୀ ହ୍ୱାଇଟ୍ ଯେତେବେଳେ ଏହି ବକ୍ତବ୍ୟଟି ଲେଖିଥିଲେ, ସେତେବେଳେ "ସାତଟି ମେଘଗର୍ଜନ" ତାଙ୍କ ଲେଖନ ସମୟରେ ମୁଦ୍ରିତ ଥିଲା; ତେଣୁ ସେ ଲେଖିଥିଲେ ଯେ "ଏହା ଏକ ମୁଦ୍ରିତ ପୁସ୍ତକ।" ସେ ଏହା ମଧ୍ୟ କହିଥିଲେ ଯେ ଦାନିଏଲ ପୁସ୍ତକଟି "ସେହି ପୁସ୍ତକ ଯାହା ମୁଦ୍ରିତ ଥିଲା," ଅର୍ଥାତ୍ ଭୂତକାଳରେ। ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା 1798 ମସିହାରେ ଅମୁଦ୍ରିତ ହୋଇଯାଇଥିଲା।

ତାଙ୍କ ଜୀବନକାଳରେ ସାତଟି ଗର୍ଜନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଯାହା ସୀଲମୁଦ୍ରିତ କରାଯାଇଥିଲା, ତାହା କେବଳ ସାତଟି ଗର୍ଜନ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ଭବିଷ୍ୟତ ଘଟଣାମାନଙ୍କୁ ମାତ୍ର ସୂଚିତ କରୁନଥିଲା; ବରଂ ପ୍ରଧାନତଃ ଏହାକୁ ସୂଚିତ କରୁଥିଲା ଯେ "ସାତଟି ଗର୍ଜନ" ଦର୍ଶାଏ ଯେ ଆଡଭେଣ୍ଟିଜ୍ମର ଆରମ୍ଭ, ଆଡଭେଣ୍ଟିଜ୍ମର ଶେଷ ସହ ସମାନ୍ତରାଳ ଅଟେ। "ସାତଟି ଗର୍ଜନ" ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପ୍ରକାଶିତବାକ୍ୟକୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ସର୍ବାଧିକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ନିୟମକୁ ପ୍ରକାଶ କରୁଛି, ଏବଂ ସେହି ସହିତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ୱଭାବ ଓ ଚରିତ୍ରର ଏକ ଗୁଣକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରକାଶ କରୁଛି, ଯେ ସେ ସମସ୍ତ ବସ୍ତୁର ଆରମ୍ଭ ଓ ଶେଷ ଅଟନ୍ତି। ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀ ଏହା ଚିହ୍ନିତ କରେ ଯେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ୱଭାବ ଓ ଚରିତ୍ର ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ଏକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟମୂଳକ ବିକାଶ ଅଛି।

ଯୀଶୁ, ଯେତେବେଳେ "ଯିହୁଦା ଗୋଷ୍ଠୀର ସିଂହ" ଭାବେ ଉପସ୍ଥାପିତ ହୁଅନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ସେ ଇତିହାସର ମାଧ୍ୟମରେ କ୍ରମିକ ଏବଂ ସୁସଂଗଠିତ ଭାବରେ ସତ୍ୟକୁ ପ୍ରକାଶ କରିବା ସମୟରେ ଯେ କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପନ୍ନ କରନ୍ତି, ତାହାର ପ୍ରତୀକ ହୁଅନ୍ତି। ଯେ ସମୟରେ ଭବିଷ୍ୟବାଣୀର ବାକ୍ୟ ବୁଝିବାକୁ ଥିବ, ସେହି ସମୟ ଆସିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ତାହାକୁ ମୁଦ୍ରାଙ୍କିତ କରି ରଖନ୍ତି। ଶିକ୍ଷାଦାନର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସେ ସତ୍ୟକୁ ମୁଦ୍ରାଙ୍କିତ କରନ୍ତି ଏବଂ ଅମୁଦ୍ରାଙ୍କିତ କରନ୍ତି। ପାଲେ ାନି ଭାବେ ଯୀଶୁ ଅଦ୍ଭୁତ ସଂଖ୍ୟାଗଣକ, ସମୟର ପ୍ରଭୁ, ଯିଏ His-story କୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରନ୍ତି। ଆଲଫା ଓ ଓମେଗା ଭାବେ, ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିଷୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସେ ଭାଷାର ପ୍ରଭୁ। ଯିହୁଦା ଗୋଷ୍ଠୀର ସିଂହ ଭାବେ ସେହିଜଣେ ସେ, ଯିଏ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରନ୍ତି କେବେ ସତ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଖରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେବ।

ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟର ପ୍ରଥମ ଅଧ୍ୟାୟରେ, ପ୍ରଥମ ତିନିଟି ପଦ ପରେ, ଈଶ୍ୱରତ୍ୱକୁ ତିନୋଟି ପୃଥକ୍ ସତ୍ତାରୂପେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଛି।

> ଆସିଆରେ ଥିବା ସାତୋଟି ମଣ୍ଡଳୀଙ୍କୁ ଯୋହନଙ୍କର ଏହି ପତ୍ର: ତୁମମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଅନୁଗ୍ରହ ଓ ଶାନ୍ତି ହେଉ,
>
> ଯିଏ ଅଛନ୍ତି, ଯିଏ ଥିଲେ, ଏବଂ ଯିଏ ଆସିବାକୁ ଅଛନ୍ତି, ସେହିଠାରୁ;
>
> ଏବଂ ତାଙ୍କ ସିଂହାସନର ସମ୍ମୁଖରେ ଥିବା ସାତ ଆତ୍ମାଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ;
>
> ଏବଂ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କଠାରୁ, ଯିଏ ବିଶ୍ୱସ୍ତ ସାକ୍ଷୀ, ମୃତମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରଥମଜାତ, ଏବଂ ପୃଥିବୀର ରାଜାମାନଙ୍କ ଉପରେ ଅଧିପତି। ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ୧:୪, ୫।

ବାଇବେଲର ଶେଷ ପୁସ୍ତକର ପ୍ରସ୍ତାବନା ସ୍ପଷ୍ଟଭାବେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମଣ୍ଡଳୀଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ଶୁଭେଚ୍ଛା ପ୍ରେରଣ କରେ, ଯେଉଁଥିରେ ପିତା, ଆତ୍ମା ଓ ପୁତ୍ରଙ୍କ ପରିଚୟ ଦିଆଯାଇଛି। ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟର ଶେଷ ଆରମ୍ଭକୁ ପୁନରୁକ୍ତ କରୁଛି, ଏବଂ ଏହା କରିବାଦ୍ୱାରା ଈଶ୍ୱରତ୍ୱର ସଠିକ ବୁଝାପଡ଼ାର ଗୁରୁତ୍ୱକୁ ଉଲ୍ଲେଖିତ କରୁଛି। ଏହା ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ କରାଯାଉଛି, ଯେମାନେ ଫିଲାଡେଲ୍ଫିୟ ହେବେ ଏବଂ ଏକ ଲକ୍ଷ ଚୁଆଳିଶ ହଜାରଙ୍କୁ ଗଠନ କରିବେ। ସେମାନେ ହେଲେ ଶେଷ ଚୁକ୍ତିଜନ, ଯେମାନଙ୍କର ପ୍ରତିରୂପ ସମଗ୍ର ଚୁକ୍ତିତାତ୍ତ୍ୱିକ ଇତିହାସର ପରମ୍ପରାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଆସିଛି। ସେହି ସାକ୍ଷୀମାନେ, ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସତ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ, ଏହା ସ୍ଥାପନ କରନ୍ତି ଯେ ଈଶ୍ୱର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୟ ଇତିହାସ ଜୁଡ଼ି ତାଙ୍କ ସ୍ୱଭାବ ଓ ଚରିତ୍ର ବିଷୟକ ଜ୍ଞାନକୁ କ୍ରମଶଃ ବୃଦ୍ଧି କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲେ।

ବାଇବେଲରେ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କର ପରମେଶ୍ୱର-ଜ୍ଞାନର ଅଭାବର ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ପ୍ରତୀକ ଥିଲେ ଫାରାଓ, ଯିଏ ମିଶରର ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଥିଲେ—ମିଶର ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀର, ଏବଂ ସେହିପରି ସମଗ୍ର ମାନବଜାତିର, ଏକ ପ୍ରତୀକ। ସେହି ମାର୍ଗଚିହ୍ନ ଆକ୍ଷରିକ ଇସ୍ରାଏଲର ଆରମ୍ଭରେ ସେହି ପ୍ରକ୍ରିୟାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ, ଯେଉଁଠାରେ ପରମେଶ୍ୱର ନିଜ ନାମକୁ ଜଣାଇବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ। ଆକ୍ଷରିକ ଇସ୍ରାଏଲର ଶେଷରେ, ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ସେହି ବିବାଦ ପୁନରାବୃତ୍ତ ହୋଇଥିଲା। ଆକ୍ଷରିକ ଇସ୍ରାଏଲର ଶେଷ ସମୟରେ, ଯୀଶୁ ଦାଉଦଙ୍କ ଇତିହାସକୁ ଚିହ୍ନଟ କରି ଏବଂ "ପ୍ରଥମ ଉଲ୍ଲେଖର ନିୟମ" ବ୍ୟବହାର କରି, ଯିହୂଦୀମାନଙ୍କର ଲାଓଦିକିୟ ଅନ୍ଧତା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଅନ୍ତିମ ଘୋଷଣାକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରି ତାଙ୍କ ସହିତ ନିଜ ସମ୍ପର୍କକୁ ଚିହ୍ନିତ କରିଥିଲେ। ସେ ଯାହା କହୁଥିଲେ, ସେମାନେ ତାହା ବୁଝି ପାରୁନଥିଲେ, କାରଣ ସେମାନେ ଆଲ୍ଫା ଓ ଓମେଗାର ନିୟମକୁ ଜାଣୁନଥିଲେ, ନାହିଁ କି ସେମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ଥିବା ଆଲ୍ଫା ଓ ଓମେଗାଙ୍କୁ ଜାଣୁଥିଲେ।

ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଇସ୍ରାଏଲର ଆରମ୍ଭକାଳରେ, ମୋଶାଙ୍କ ଇତିହାସରେ ଯାହାର ପ୍ରତିରୂପ ଦେଖାଯାଇଥିବା ସେହି ବିବାଦର ସମାନାନ୍ତର ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ। ଯେପରି ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲର କ୍ଷେତ୍ରରେ ହୋଇଥିଲା, ସେହିପରି ଆଡଭେଣ୍ଟବାଦ "ଶେଷ ଦିନମାନଙ୍କ" ଇତିହାସ ମଧ୍ୟରେ ଯାତ୍ରା କରିବା ସମୟରେ ଆଲଫା ଓ ଓମେଗା ବିଷୟରେ ଅଧିକ ବୁଝିବା ପାଇଁ ଅନେକ ସୁଯୋଗ ଦିଆଯାଇଛି। ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଦିନମାନରେ ଯେପରି ଘଟିଥିଲା, ସେହିପରି ଆଡଭେଣ୍ଟବାଦର ଅନ୍ତିମ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଏମିତି ଏକ ସମୟ ଆସିବ, ଯେତେବେଳେ ଆଉ କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରାଯିବ ନାହିଁ।

ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟର ପ୍ରଥମ ଅଧ୍ୟାୟର ସେହି ଅଂଶକୁ ପୁଣି ଫେରିଲେ ଆମେ ଦେଖୁଅଛୁ ଯେ, ଅନୁଗ୍ରହ ଓ ଶାନ୍ତି ସେହିଜଣଙ୍କଠାରୁ ପଠାଯାଇଛି, ଯିଏ ଅଛନ୍ତି, ଯିଏ ଥିଲେ, ଏବଂ ଯିଏ ଆସିବାକୁ ଅଛନ୍ତି; ଏହାସହିତ ସାତ ଆତ୍ମାଙ୍କଠାରୁ, ଏବଂ ଯୀଶୁଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ। ଈଶ୍ୱରତ୍ୱକୁ ଯୀଶୁ, ସାତ ଆତ୍ମା, ଏବଂ ସେହିଜଣ ଯିଏ ଅଛନ୍ତି, ଯିଏ ଥିଲେ, ଏବଂ ଯିଏ ଆସିବାକୁ

ଅଛନ୍ତି—ଏହି ରୂପରେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଛି; ଏହିପରି ଆମେ ଜାଣିପାରୁଅଛୁ ଯେ "ଯିଏ ଅଛନ୍ତି, ଥିଲେ, ଏବଂ ଆସିବାକୁ ଅଛନ୍ତି" ବୋଲି ଯେଉଁ ଲକ୍ଷଣଗୁଡ଼ିକ ଦର୍ଶାଯାଇଛି, ସେଗୁଡ଼ିକ ପିତାଙ୍କର ଲକ୍ଷଣ। ଏହି ଲକ୍ଷଣଗୁଡ଼ିକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଅନନ୍ତ ସ୍ୱଭାବକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ସେ ସଦାକାଳ ଧରି ଅବସ୍ଥିତ ଅଛନ୍ତି, ଏବଂ ଅଷ୍ଟମ ଓ ନବମ ପଦରେ ସେହି ନିଜସ୍ୱ ଗୁଣଟି ଯୀଶୁଙ୍କୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ରୂପେ ଅର୍ପିତ କରାଯାଇଛି।

> "ମୁଁ ଆଲଫା ଓ ଓମେଗା, ଆରମ୍ଭ ଓ ଶେଷ," ପ୍ରଭୁ କହୁଛନ୍ତି, "ଯିଏ ଅଛନ୍ତି, ଯିଏ ଥିଲେ, ଓ ଯିଏ ଆସିବେ, ସେହି ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ।" ମୁଁ ଯୋହନ, ଯିଏ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଭାଇ ଓ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ କ୍ଲେଶ, ରାଜ୍ୟ ଓ ଧୈର୍ଯ୍ୟରେ ସହଭାଗୀ ମଧ୍ୟ ଅଟେ, ପତ୍ମୋସ ନାମକ ଦ୍ୱୀପରେ ଥିଲି, ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ ଓ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟ ନିମନ୍ତେ। ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦିନରେ ମୁଁ ଆତ୍ମାରେ ଥିଲି, ଓ ମୋର ପଛରୁ ତୂରୀର ଧ୍ୱନି ପରି ଏକ ମହାଶବ୍ଦ ଶୁଣିଲି, ଯାହା କହୁଥିଲା, "ମୁଁ ଆଲଫା ଓ ଓମେଗା, ପ୍ରଥମ ଓ ଶେଷ; ଏବଂ ତୁମେ ଯାହା ଦେଖୁଛ, ତାହା ଏକ ପୁସ୍ତକରେ ଲେଖି ଆସିଆରେ ଥିବା ସାତଟି ମଣ୍ଡଳୀଙ୍କୁ ପଠାଅ— ଏଫିସସକୁ, ସ୍ମୁର୍ଣାକୁ, ପର୍ଗାମକୁ, ଥୁୟାତୀରାକୁ, ସାର୍ଦ୍ଦିସକୁ, ଫିଲାଦେଲ୍ଫିଆକୁ, ଓ ଲାଓଦିକିଆକୁ।" ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ 1:8–11।

ଯେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଏମିତି ଏକ ବାଇବେଲ ଅଛି, ଯେଉଁଥିରେ ଯୀଶୁଙ୍କ କଥାମାନଙ୍କୁ ଲାଲ ରଙ୍ଗରେ ଲେଖାଯାଇଛି, ସେମାନେ ଜାଣନ୍ତି ଯେ ଅଷ୍ଟମ ଓ ଏକାଦଶ ପଦରେ କଥା କହୁଛନ୍ତି ଯୀଶୁ ନିଜେ। ସେହି ପଦମାନରେ ଯୀଶୁ ନିଜକୁ "ପ୍ରଭୁ, ଯିଏ ଅଛନ୍ତି, ଯିଏ ଥିଲେ, ଏବଂ ଯିଏ ଆସିବେ" ବୋଲି ଚିହ୍ନିତ କରି, ସେ ପିତାଙ୍କ ସହିତ ସମାନ ଅନନ୍ତ ସ୍ୱଭାବର ଅଧିକାରୀ ବୋଲି ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତି; ଏବଂ ଯୀଶୁ ଏହା ମଧ୍ୟ ଯୋଗ କରନ୍ତି ଯେ ସେ "ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ"।

ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ପୁସ୍ତକର ଆରମ୍ଭରେ—ଯେହି ପୁସ୍ତକ ନିଜକୁ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ପ୍ରକାଶନ ବୋଲି ପରିଚୟ କରାଏ—ଯୀଶୁ ସର୍ବପ୍ରଥମେ ଯାହା କହନ୍ତି, ସେହି ହେଲା ଯେ ସେ ଆଲଫା ଓ ଓମେଗା; ଅର୍ଥାତ୍ ପିତା ଯେପରି ଅନନ୍ତ, ସେ ମଧ୍ୟ ସେପରି ଅନନ୍ତ, ଏବଂ ସେ ମଧ୍ୟ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ପରମେଶ୍ୱର। ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ୱଭାବର ଗୁଣଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛି ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ପୁସ୍ତକରେ ଯୀଶୁଙ୍କ ମୁଖରୁ ନିସ୍ସରିତ ପ୍ରଥମ କଥାମାନ। ଏହି ଗୁଣଗୁଡ଼ିକ ସେହି ଆଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ବାଧାସ୍ଥଳ, ଯେଉଁମାନେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଈଶ୍ୱରତ୍ୱ ସମ୍ପର୍କୀୟ ମୂଳ ମତାବଲମ୍ବନକୁ ସମର୍ଥନ କରନ୍ତି। ସେମାନେ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି ଯେ ଏକ ସମୟ ଥିଲା, ଯେତେବେଳେ ପିତା ତାଙ୍କର ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଥିଲେ।

ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ପୁସ୍ତକର ଶେଷ ଅଂଶ, ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ପୁସ୍ତକର ଆରମ୍ଭ ଅଂଶ ସହିତ ସମ୍ମତି ରଖେ।

ଦ୍ୱିତୀୟ ଆଗମନ ପରମେଶ୍ୱରତ୍ୱର ବର୍ଣ୍ଣନା ପରେ ଆସେ। ବାଇଶତମ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଆମେ ଦେଖୁଛୁ ଯେ ପୁସ୍ତକର ଶେଷ ତାହାର ଆରମ୍ଭ ସହ ସମ୍ମତି ପ୍ରକାଶ କରେ, ଏବଂ ପ୍ରଥମ ଅଧ୍ୟାୟର ସପ୍ତମ ପଦ ସହ ଦ୍ୱାଦଶ ପଦ ଦ୍ୱିତୀୟ ଆଗମନକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରି ସମାନାନ୍ତର ହୋଇଅଛି।

> ଏବଂ, ଦେଖ, ମୁଁ ଶୀଘ୍ର ଆସୁଅଛି; ଏବଂ ମୋର ପୁରସ୍କାର ମୋ ସହିତ ଅଛି, ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟକୁ ତାହାର କର୍ମ ଅନୁସାରେ ଦେବା ପାଇଁ। ମୁଁ ଆଲ୍ଫା ଓ ଓମେଗା, ଆଦି ଓ ଅନ୍ତ, ପ୍ରଥମ ଓ ଶେଷ। ଧନ୍ୟ ସେମାନେ, ଯେମାନେ ତାଙ୍କର ଆଜ୍ଞା ପାଳନ କରନ୍ତି, ଯେପରି ସେମାନଙ୍କର ଜୀବନବୃକ୍ଷ ଉପରେ ଅଧିକାର ହେଉ, ଏବଂ ସେମାନେ ଦ୍ୱାରମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ନଗରରେ ପ୍ରବେଶ କରନ୍ତୁ। କାରଣ ବାହାରେ ଅଛନ୍ତି କୁକ୍କୁରମାନେ, ଏବଂ ମାୟାବୀମାନେ, ଏବଂ ବ୍ୟଭିଚାରୀମାନେ, ଏବଂ ନରହତ୍ୟାକାରୀମାନେ, ଏବଂ ମୂର୍ତ୍ତିପୂଜକମାନେ, ଏବଂ ଯେକେହି ମିଥ୍ୟାକୁ ଭଲପାଏ ଓ ମିଥ୍ୟା ରଚେ। ମୁଁ ଯୀଶୁ, ମୋର ଦୂତଙ୍କୁ ପଠାଇଛି, ଯେହେତୁ ସେ କଲିସିଆମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଏହି ସବୁ ବିଷୟର ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦିଅନ୍ତୁ। ମୁଁ ଦାଉଦଙ୍କର ମୂଳ ଓ ବଂଶଧର, ଏବଂ ଦୀପ୍ତିମାନ ପ୍ରଭାତତାରା। ଏବଂ ଆତ୍ମା ଓ କନ୍ୟା କହନ୍ତି, ଆସ। ଏବଂ ଯେ ଶୁଣେ, ସେ କହୁ, ଆସ। ଏବଂ ଯେ ତୃଷାର୍ତ୍ତ, ସେ ଆସୁ। ଏବଂ ଯେକେହି ଇଚ୍ଛା କରେ, ସେ ମୂଲ୍ୟବିନା ଜୀବନଜଳ ଗ୍ରହଣ କରୁ। ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ 22:12–17।

ଦ୍ୱିତୀୟ ଆଗମନକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବା ପରେ, ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟର ପ୍ରଥମ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଯେପରି, ଯୀଶୁ ନିଜକୁ ଆଲ୍ଫା ଓ ଓମେଗା ବୋଲି ପରିଚୟ ଦିଅନ୍ତି। ପରେ ସେ, ଆତ୍ମା ମଣ୍ଡଳୀମାନଙ୍କୁ ଯାହା କହିଥିଲେ, ତାହା କିଏ ଶୁଣିବେ ଏବଂ କିଏ ଶୁଣିବେ ନାହିଁ, ସେହି ଭେଦକୁ ଯୋଗ କରନ୍ତି। ସେ ପ୍ରଥମ ଅଧ୍ୟାୟର ପ୍ରଥମରୁ ତୃତୀୟ ପଦ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦର୍ଶାଇଥିବା ସନ୍ଦେଶ-ସଂଚାର ପ୍ରକ୍ରିୟାକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରନ୍ତି, ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ କରି ଯେ ସେ ଗବ୍ରିଏଲଙ୍କୁ ସେହି ସନ୍ଦେଶ ସହିତ ଯୋହନଙ୍କ ପାଖକୁ ପଠାଇଥିଲେ।

ତା'ପରେ ସେ ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲର ଶେଷକାଳରେ ଶାସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କ ଓ ଫରିଶୀମାନଙ୍କୁ କରିଥିବା ଶେଷ ଉକ୍ତିକୁ ପୁନର୍ବାର ଉଲ୍ଲେଖ କରନ୍ତି। ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟରେ "ଶେଷ ଦିନମାନରେ" ଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ, ଯାହାକି ଯିହୁଦୀମାନେ ନିଜମାନଙ୍କ "ଶେଷ ଦିନମାନରେ" ବୁଝିପାରିନଥିଲେ, ସେହି ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦେଇ, ସେ ଶାବ୍ଦିକ ଓ ଆତ୍ମିକ ଇସ୍ରାଏଲ—ଉଭୟଙ୍କର ଶେଷକୁ ଏକତ୍ର ବାନ୍ଧିଦେଇଛନ୍ତି। ସେ କହନ୍ତି ଯେ ସେ ଦାଉଦଙ୍କର ମୂଳ (ଆରମ୍ଭ) ଓ ବଂଶଜ (ଶେଷ) ଅଟନ୍ତି। ଦାଉଦ ଓ ତାଙ୍କ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବିଷୟ ଥିଲା ସେହି ଶେଷ ଉକ୍ତି ଯାହା ଯୀଶୁ ତର୍କପ୍ରିୟ ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କୁ କରିଥିଲେ; ଏବଂ ଏହା ଫିଲାଦେଲଫିଆ କଳିସିଆଙ୍କ ପାଇଁ ଦିଆଯାଇଥିବା ସନ୍ଦେଶ ଅନୁସାରେ, ନିଜମାନଙ୍କୁ ଯିହୁଦୀ ବୋଲି ଦାବି କରୁଥିବା, କିନ୍ତୁ ତାହା ନୁହେଁ, ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଶେଷ ଦିନମାନର ଅନ୍ତିମ ଘୋଷଣାକୁ ପ୍ରତୀକୀକୃତ କରେ।

> ଦେଖ, ଯେମାନେ ନିଜମାନଙ୍କୁ ଯିହୂଦୀ ବୋଲି କହନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ତାହା ନୁହନ୍ତି, ବରଂ ମିଥ୍ୟା କହନ୍ତି,—ଶୟତାନର ସଭାର ସେମାନଙ୍କୁ ମୁଁ ଏପରି କରିବି ଯେ ସେମାନେ ଆସି ତୁମ ପାଦତଳରେ ପ୍ରଣାମ କରିବେ, ଏବଂ ଜାଣିବେ ଯେ ମୁଁ ତୁମକୁ ପ୍ରେମ କରିଅଛି। କାରଣ ତୁମେ ମୋର ଧୈର୍ଯ୍ୟର ବାକ୍ୟକୁ ପାଳନ କରିଛ, ତେଣୁ ମୁଁ ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ସେହି ପରୀକ୍ଷାର ସମୟରୁ ରକ୍ଷା କରିବି, ଯାହା ପୃଥିବୀରେ ବସୁଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ ସମଗ୍ର ଜଗତ ଉପରେ ଆସିବ। ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ 3:9, 10.

ଯେମାନେ ସନ୍ତମାନଙ୍କର ପାଦପଦ୍ମରେ ଉପାସନା କରନ୍ତି, ସେମାନେ ଲାଓଦିକିଆର ଆଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ, ଯେମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଭୁ ନିଜ ମୁଖରୁ ବାହାର କରିଦେଇଛନ୍ତି।

> "ତୁମେ ଭାବୁଛ, ଯେ ସେମାନେ ସନ୍ତମାନଙ୍କର ପାଦପଦ୍ମ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପାସନା କରନ୍ତି, (ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ 3:9), ସେମାନେ ଶେଷରେ ଉଦ୍ଧାର ପାଇବେ। ଏଠାରେ ମୋତେ ତୁମ ସହିତ ଭିନ୍ନମତ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ; କାରଣ ପରମେଶ୍ୱର ମୋତେ ଦେଖାଇଥିଲେ ଯେ ଏହି ଶ୍ରେଣୀର ଲୋକମାନେ ସ୍ୱୀକାରୋକ୍ତ Adventists ଥିଲେ, ଯେମାନେ ବିଶ୍ୱାସରୁ ପତିତ ହୋଇଯାଇଥିଲେ, ଏବଂ 'ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ପୁନର୍ବାର ନିଜେମାନଙ୍କ ପାଇଁ କ୍ରୁଶବିଦ୍ଧ କରି, ତାଙ୍କୁ ପ୍ରକାଶ୍ୟ ଲଜ୍ଜାରେ ପକାଇଥିଲେ।' ଏବଂ 'ପରୀକ୍ଷାର ସମୟରେ,' ଯାହା ଏଯାବତ୍ ଆସିବାକୁ ଅଛି, ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ସତ୍ୟ ଚରିତ୍ରକୁ ପ୍ରକାଶ କରିବା ପାଇଁ, ସେମାନେ ଜାଣିବେ ଯେ ସେମାନେ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ହାରାଇଗଲେ; ଏବଂ ଆତ୍ମାର ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ ଅଭିଭୂତ ହୋଇ, ସେମାନେ ସନ୍ତମାନଙ୍କର ପାଦପଦ୍ମ ସମ୍ମୁଖରେ ନମିପଡ଼ିବେ।" Word to the Little Flock, 12.

ବାଇବେଲ ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ଆତ୍ମା ଅନୁଯାୟୀ, ଯେମାନେ ସନ୍ତମାନଙ୍କର ପାଦତଳରେ ଉପାସନା କରନ୍ତି, ସେମାନେ ଶୟତାନଙ୍କର ସମାଜଗୃହର ସଦସ୍ୟ। ସେମାନେ ନିଜମାନଙ୍କୁ ଯିହୂଦୀ ବୋଲି ଦାବି କରନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ତାହା ନୁହନ୍ତି। ଫିଲାଦେଲଫିଆ ମଣ୍ଡଳୀରେ ଧର୍ମିକ ଆଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟମାନଙ୍କୁ ସମ୍ବୋଧନ କରାଯାଉଛି। ଏକ ଲକ୍ଷ ଚୁଆଳିଶି ହଜାର ଲୋକ ଫିଲାଦେଲଫିୟୀୟ, ଏବଂ ଯେଉଁ ଯିହୂଦୀମାନେ ନିଜମାନଙ୍କୁ ସେପରି ବୋଲନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ନୁହନ୍ତି—ସେମାନେ ଲାଓଦିକୀୟ। "ଶେଷ ଦିନମାନରେ" ବିଶ୍ୱାସୀ ଲୋକମାନଙ୍କର ଦୁଇଟି ଶ୍ରେଣୀ ଅଛି, ଏକ ଲକ୍ଷ ଚୁଆଳିଶି ହଜାର ଏବଂ ସେମାନେ ଯେମାନେ ସହିଦ। ସାତଟି ମଣ୍ଡଳୀ ମଧ୍ୟରୁ କେବଳ ଦୁଇଟି ମଣ୍ଡଳୀ ଅଛି, ଯାହାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ କୌଣସି ନିନ୍ଦା ନାହିଁ। ଗୋଟିଏ ହେଉଛି ଫିଲାଦେଲଫିଆ, ଯାହା ସେମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ ଯେମାନେ କେବେ ମରନ୍ତି ନାହିଁ, ଏବଂ ଅନ୍ୟଟି ହେଉଛି ସ୍ମୁର୍ଣ୍ଣା, ଯାହା ବିଶ୍ୱସ୍ତ ସହିଦମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ସହିଦମାନେ ଏବଂ ଯେମାନେ ମରନ୍ତି ନାହିଁ—ସ୍ମୁର୍ଣ୍ଣା ଏବଂ ଫିଲାଦେଲଫିଆ—ସାତଟି ମଣ୍ଡଳୀ ମଧ୍ୟରୁ କେବଳ ଏହି ଦୁଇଟି ମଣ୍ଡଳୀ, ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ସନ୍ଦେଶ ସହ କୌଣସି ଦୋଷାରୋପ ସଂଲଗ୍ନ ନଥିଲା। ତଥାପି, ଉଭୟ ମଣ୍ଡଳୀକୁ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା, ଯେମାନେ ନିଜମାନଙ୍କୁ ଯିହୂଦୀ ବୋଲି ଦାବି କରୁଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ତାହା ନୁହନ୍ତି। ଏହା ଏପରି ଅଟେ, କାରଣ "ଶେଷ ଦିନମାନରେ" ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଏକେ ମଣ୍ଡଳୀର ସଦସ୍ୟ, ଏବଂ ଏକେ ପରିସ୍ଥିତି ସହିତ ମୁକାବିଲା କରୁଛନ୍ତି; ଗୋଟିଏ ଶ୍ରେଣୀ ନିଜମାନଙ୍କର ରକ୍ତଦ୍ୱାରା ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦେବା ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ, ଯାହା ରୂପାନ୍ତର ପର୍ବତରେ ମୋଶାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ, ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଶ୍ରେଣୀ ଏଲିୟାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ, ଯିଏ କେବେ ମରିନଥିଲେ।

> ସ୍ମିର୍ଣାରେ ଥିବା ମଣ୍ଡଳୀର ଦୂତଙ୍କୁ ଲେଖ; ଯିଏ ପ୍ରଥମ ଓ ଶେଷ, ଯିଏ ମୃତ ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ପୁନର୍ଜୀବିତ ହୋଇଛନ୍ତି, ସେ ଏହି କଥା କହୁଛନ୍ତି; ମୁଁ ତୁମ କାର୍ଯ୍ୟ, କ୍ଳେଶ ଓ ଦାରିଦ୍ର୍ୟକୁ ଜାଣେ, (କିନ୍ତୁ ତୁମେ ଧନୀ) ଏବଂ ଯେମାନେ ନିଜକୁ ଯିହୂଦୀ ବୋଲି କହନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ତାହା ନୁହନ୍ତି, ବରଂ ଶୟତାନର ସମାଜଗୃହ, ସେମାନଙ୍କର ନିନ୍ଦାକୁ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ଜାଣେ। ତୁମେ ଯେସବୁ କଷ୍ଟ ଭୋଗ କରିବାକୁ ଯାଉଛ, ସେଗୁଡ଼ିକର କୌଣସିଟିକୁ

> ଭୟ କରନି; ଦେଖ, ତୁମମାନଙ୍କ ମଧ ରୁ କେତେକଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷିତ କରାଯିବା ପାଇଁ ଶୟତାନ କାରାଗାରରେ ପକାଇଦେବ; ଏବଂ ତୁମେ ଦଶ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେ୍ଳଶ ଭୋଗ କରିବ; ମୃତ୍ୟୁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିଶ୍ୱସ୍ତ ରୁହ, ଏବଂ ମୁଁ ତୁମକୁ ଜୀବନର ମୁକୁଟ ଦେବି। ପ୍ର କାଶିତ ବାକ୍ୟ 2:8–10।

ଯେତେବେଳେ ଯୀଶୁ ସ୍ମୁର୍ନାର ଚର୍ଚ୍ଚର ଭୟାବହ ପରିସ୍ଥିତିବଳୀକୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରନ୍ତି, ସେ ମାତ୍ର ଗୋଟିଏ ସକାରାତ୍ମକ ଟୀକା କରନ୍ତି, ଯେତେବେଳେ ସେ କହନ୍ତି, "କିନ୍ତୁ ତୁମେ ଧନୀ," ଏହିପରି ସେ ତାଙ୍କୁ ଶୟତାନର ସମାଜଗୃହର ସଦସ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ ବିପରୀତତାରେ ରଖନ୍ତି, ଯେମାନେ ଧନୀ ନୁହନ୍ତି। ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟରେ ଯେମାନେ ଆଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ଓ ଭାବନ୍ତି ଯେ ସେମାନେ ଧନୀ, କିନ୍ତୁ ତେଣୁହେଁ ନୁହନ୍ତି, ସେମାନେ ହେଲେ ସେହି ଯିହୁଦୀମାନେ ଯେମାନେ କହନ୍ତି ଯେ ସେମାନେ ଯିହୁଦୀ, କିନ୍ତୁ ତେଣୁହେଁ ନୁହନ୍ତି—କାରଣ ସେମାନେ ଲାଓଦିକିୟ ସେଭେନ୍ଥ-ଡେ ଆଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟମାନେ।

ପ୍ରକାଶିତବାକ୍ୟର ଆରମ୍ଭରେ ଦେବତ୍ୱକୁ ତିନିଜଣ ବ୍ୟକ୍ତିରୂପେ ପ୍ରଦର୍ଶିତ କରାଯାଇଛି, ଏବଂ ପ୍ରକାଶିତବାକ୍ୟ ପୁସ୍ତକର ଶେଷରେ ଯୀଶୁ ଓ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରୂପେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି, କିନ୍ତୁ ପିତାଙ୍କୁ ନୁହେଁ। ଏହାର କୌଣସି ପ୍ରଭେଦ ହୁଏ ନାହିଁ, କାରଣ "ପଙ୍କ୍ତି ଉପରେ ପଙ୍କ୍ତି" ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତ, "ପ୍ରଥମଟି ଶେଷଟିକୁ ଚିତ୍ରିତ କରେ" ଏହି ନୀତି ସହିତ ଯୁକ୍ତ ହୋଇ, ଏହା ଦାବି କରେ ଯେ ପ୍ରକାଶିତବାକ୍ୟର ଶେଷ ପଦ୍ୟଗୁଡ଼ିକରେ ପିତାଙ୍କୁ ସ୍ୱୀକୃତ କରାଯିବା ଉଚିତ, କାରଣ ପ୍ରଥମ ପଦ୍ୟଗୁଡ଼ିକରେ ସେଠାରେ ତାଙ୍କ ଉପସ୍ଥିତି ପୂର୍ବରୁ ଚିହ୍ନିତ ହୋଇସାରିଛି। ଏହା ଯୋହନର ସୁସମାଚାରର ପ୍ରଥମ ଅଧ୍ୟାୟଠାରୁ କିଛିଭି ଭିନ୍ନ ନୁହେଁ, ଯେଉଁଠାରେ ଯୋହନ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରୂପେ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ଚିହ୍ନିତ କରୁନାହାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମା ସେଠାରେ ଅଛନ୍ତି ବୋଲି ବୁଝାଯାଏ, କାରଣ "ଆରମ୍ଭରେ" ଏହି ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରଥମଥର ଲେଖାଯାଇଥିବା ସମୟରେ ଆତ୍ମା ସେଠାରେ ଥିଲେ। ପ୍ରଥମ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଯୋହନଙ୍କ ସୁସମାଚାରୀୟ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଏହି ଏକେଇ ବାକ୍ୟାଂଶ "ଆରମ୍ଭରେ" ଦ୍ୱାରା ଆରମ୍ଭ ହୁଏ।

"ଆରମ୍ଭ" ଏକ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ପ୍ରତୀକ ଅଟେ, ଏବଂ ଏହାକୁ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ନିୟମାନୁସାରେ—"ପଙ୍କ୍ତି ଉପରେ ପଙ୍କ୍ତି" ସହିତ—ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରିବାକୁ ହେବ। ମୋଶାଙ୍କର ଆରମ୍ଭ, ଯୋହନଙ୍କ ସୁସମାଚାରର ଆରମ୍ଭ ଅଟେ; ସେହି ଆରମ୍ଭ ହିଁ ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ପୁସ୍ତକର ଆରମ୍ଭ ଅଟେ, ଏବଂ ସେହିଟି ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟର ଶେଷ ମଧ୍ୟ ଅଟେ। ସେହି ଚାରିଟି ପଙ୍କ୍ତିମଧ୍ୟରୁ ଦୁଇଥର ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ତ୍ରୟୀଙ୍କ ତିନିଜଣ ବ୍ୟକ୍ତି ସମସ୍ତେ ଚିହ୍ନିତ ହୋଇଛନ୍ତି; ଏବଂ ଗୋଟିଏ ପଙ୍କ୍ତିରେ (ଯୋହନଙ୍କ ସୁସମାଚାରରେ) ଆତ୍ମା ସମ୍ଭବତଃ ଅନୁପସ୍ଥିତ ଥାଇପାରନ୍ତି, ଓ ଚତୁର୍ଥ ପଙ୍କ୍ତିରେ ପିତା ଅନୁପସ୍ଥିତ ଅଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଏକତ୍ର କଲେ ଚାରିଟି ପଙ୍କ୍ତିରେ ମଧ୍ୟ ତିନିଜଣ ଦିବ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତି ସମସ୍ତେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ ପାଇଛନ୍ତି।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ପିତାଙ୍କୁ ପ୍ରକାଶ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଥିଲେ, ଏବଂ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ପ୍ରକାଶ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଥିଲେ। ଏହି ତିନିଜଣେ ଅନନ୍ତକାଳୀନ ବଳିଦାନ କରିଥିଲେ। ପିତା ଜଗତକୁ ଏପରି ପ୍ରେମ କରିଥିଲେ ଯେ ସେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଦାନ କଲେ; ଯୀଶୁ ଜଗତକୁ ଏପରି ପ୍ରେମ କରିଥିଲେ ଯେ ସେ ନିଜେ ସୃଷ୍ଟି କରିଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କର ମାଂସଧାରୀ ସ୍ୱରୂପକୁ ଅନନ୍ତକାଳ ପାଇଁ ନିଜ ଉପରେ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ସମ୍ମତ ହେଲେ। ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ନିଜ ସୃଷ୍ଟିର ଏକ ଅଂଶ ହେବାକୁ ଚୟନ କରିବାର ଏହି କାର୍ଯ୍ୟରେ କିପରି ଦାନ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ ହୋଇଛି? ଦେବତ୍ୱର ତୃତୀୟ ବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟ ନିଜକୁ ଦାନ କରିଛନ୍ତି, କାରଣ ସେ 'ମାନବଜାତି' ବୋଲି କୁହାଯାଉଥିବା ସୃଷ୍ଟ ସତ୍ତାର ଭିତରେ—ଅନନ୍ତକାଳ ବ୍ୟାପୀ—ବାସ କରିବାର ସ୍ଥାନକୁ ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି।

ସମ୍ଭବତଃ ଏହି କାରଣରୁ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ପୁନଃପୁନି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କର ପ୍ରତୀକମାନଙ୍କ ସହ ଯୁକ୍ତ କରାଯାନ୍ତି। ସେ ଦେବତ୍ୱର ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ, ଯିଏ ମାନବ ସୃଷ୍ଟି ସହିତ ବାସ କରିବାକୁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ। ତେଣୁ, ପବିତ୍ର ଶାସ୍ତ୍ରରେ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କର ପ୍ରତୀକମାନେ ଅଧିକାଂଶ ସମୟରେ ଏମିତି ଏକ ପ୍ରତୀକ ଦ୍ୱାରା ଉପସ୍ଥାପିତ ହୁଅନ୍ତି, ଯାହା ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା କିମ୍ବା ମାନବଜାତି—ଉଭୟଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ଆରମ୍ଭରେ ଆତ୍ମା ଜଳର ଉପରେ ବିଚରଣ କଲେ।

> ସେ ମୋତେ କହିଲେ, ତୁମେ ଯେ ଜଳଗୁଡ଼ିକୁ ଦେଖିଲ, ଯେଉଁଠାରେ ସେହି ବେଶ୍ୟା ବସିଅଛି, ସେଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛନ୍ତି ଲୋକସମୂହ, ଭିଡ଼ସମୂହ, ଜାତିମାନେ ଓ ଭାଷାମାନେ। ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ 17:15।

ମୋଶିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥାପିତ ପବିତ୍ର ସ୍ଥାନରେ ଥିବା ସମସ୍ତ ଉପକରଣମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେବଳ ସାତଶାଖୀ ପ୍ରଦୀପାଧାର ପାଇଁ ମାତ୍ର କାର୍ଯ୍ୟକର୍ତ୍ତାମାନେ ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ କୌଣସି ବିଶେଷ ଭାବେ ବିସ୍ତାରିତ ନମୁନା ଦିଆଯାଇନଥିଲା।

ପ୍ର ଦୀପାଧାର ମାନବତା ଓ ଦିବ୍ୟ ତ୍ତ୍ୱ ର ସଂଯୋଗକୁ ପ୍ର ତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ଏହି କାରଣରୁ, ପବିତ୍ର ସ୍ଥ ାନରେ ପ୍ର ଦୀପାଧାରର ରଚନା ହିଁ ଏକମାତ୍ର ବସ୍ତୁ ଥିଲା, ଯାହାରେ ମନୁଷ୍ୟ ମାନଙ୍କ ଅଂଶଦାନ ପାଇଁ ସ୍ଥ ାନ ରଖାଯାଇଥିଲା। ଖ୍ରୀ ଷ୍ଟ ଯେ ସାତୋଟି ପ୍ର ଦୀପାଧାର ମଧ୍ୟ ରେ ଚଳନ କରନ୍ତି, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସାତୋଟି କଳିସିଆ ବୋଲି ଚିହ୍ନିତ କରାଯାଇଛି; ତଥାପି ପ୍ର ଦୀପାଧାର ତେଲଦ୍ୱ ାରା ପ୍ର ଜ୍ୱ ଳିତ ରହୁଥିଲା, ଯାହା ପବିତ୍ର ଆତ୍ମ ାଙ୍କୁ ପ୍ର ତିନିଧିତ୍ୱ କରେ; ଏବଂ ଆଲୋକ ପାଇଁ ଶିଖାକୁ ଧାରଣ କରୁଥିବା ପ୍ର ଦୀପମାନଙ୍କ ର ବତୀଗୁଡ଼ିକ ଯାଜକମାନଙ୍କ ବ୍ୟ ବହୃତ ଧଳା ସୂକ୍ଷ୍ମ ଶଣବସ୍ତ୍ର ରୁ ତିଆରି ହୋଇଥିଲା, ଯାହା ଜଗତର ଆଲୋକ ଭାବେ ଦୀପ୍ତିମାନ ଖ୍ରୀ ଷ୍ଟ ଙ୍କ ଧର୍ମିକତାକୁ ପ୍ର ତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ଈଶ୍ୱ ରଙ୍କ ଲୋକମାନେ ଜଗତର ଆଲୋକ, କିନ୍ତୁ ସେହି ଆଲୋକ କେବଳ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମ ାଙ୍କ ର ତେଲଦ୍ୱ ାରା ହିଁ ପ୍ର ଜ୍ୱ ଳିତ ରହେ। ପବିତ୍ର ଶାସ୍ତ୍ର ରେ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମ ାଙ୍କ ବଣ୍ଡ ତାଙ୍କୁ ପ୍ର ାୟଶଃ ଲୋକମାନଙ୍କ ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ କରାଯାଇଥାଏ।

> ଏବଂ ସିଂହାସନରୁ ବିଜୁଳି, ଗର୍ଜନ ଓ ସ୍ୱରସମୂହ ବାହାରୁଥିଲା; ଏବଂ ସିଂହାସନର ସମ୍ମୁଖରେ ଅଗ୍ନିର ସାତୋଟି ପ୍ରଦୀପ ଜଳୁଥିଲା, ଯେଉଁମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସାତୋଟି ଆତ୍ମା ଅଟନ୍ତି। ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ୪:୫।

ଏଠାରେ ସାତଟି ପ୍ରଦୀପକୁ "ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସାତ ଆତ୍ମା" ବୋଲି ଚିହ୍ନିତ କରାଯାଇଛି, ତଥାପି ଆମକୁ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ସେହି ସାତଟି ପ୍ରଦୀପଦଣ୍ଡ ହେଉଛି ସାତଟି ମଣ୍ଡଳୀ।

> ମୋର ଡାହାଣ ହାତରେ ତୁମେ ଯେ ସାତୋଟି ତାରା ଦେଖିଲା, ଏବଂ ସାତୋଟି ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଦୀପାଧାରର ରହସ୍ୟ। ସେହି ସାତୋଟି ତାରା ସାତୋଟି ମଣ୍ଡଳୀର ଦୂତମାନେ; ଏବଂ ତୁମେ ଯେ ସାତୋଟି ଦୀପାଧାର ଦେଖିଲା, ସେଗୁଡ଼ିକ ସାତୋଟି ମଣ୍ଡଳୀ। ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ 1:20।

ସାତୋଟି ଦୀପାଧାର ଉଭୟେ ସାତ ଆତ୍ମା ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ମଣ୍ଡଳୀ।

> ଏବଂ ମୁଁ ଦେଖିଲି; ଏବଂ, ଦେଖ, ସିଂହାସନର ମଧ୍ୟଭାଗରେ ଓ ଚାରିଜଣ ପ୍ରାଣୀଙ୍କର ମଧ୍ୟରେ, ଏବଂ ପ୍ରାଚୀନମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟରେ, ବଧ କରାଯାଇଥିବା ପରି ଏକ ମେଷଶାବକ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ଥିଲେ; ତାଙ୍କର ସାତୋଟି ଶିଙ୍ଗ ଓ ସାତୋଟି ଚକ୍ଷୁ ଥିଲା, ଯେଉଁଗୁଡ଼ିକ ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀକୁ ପ୍ରେରିତ ହୋଇଥିବା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ସାତ ଆତ୍ମା ଅଟନ୍ତି। ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ 5:6.

ସେହି ସାତଟି ଶୃଙ୍ଗ ଓ ସାତଟି ଚକ୍ଷୁ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ସମସ୍ତ ପୃଥିବୀକୁ ପ୍ରେରିତ ହୋଇଛନ୍ତି; ଏବଂ ଯେତେବେଳେ କୌଣସି ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ବାପ୍ତିସ୍ମ ଗ୍ରହଣ କରେ, ସେ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତ ପୃଥିବୀକୁ ପ୍ରେରିତ ହୁଏ, କାରଣ ସେ ପିତା, ପୁତ୍ର ଓ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କ ନାମରେ ବାପ୍ତିସ୍ମ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲା। ରବିବାର-ନିୟମ ସଙ୍କଟର ଶହୀଦମାନଙ୍କ ଉପରେ ଉଚ୍ଚାରିତ ଆଶୀର୍ବାଦରେ, ଏବଂ 1844 ପରଠାରୁ ଆଧୁନିକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଇସ୍ରାଏଲରେ ବିଶ୍ୱାସରେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଥିବା ସମସ୍ତଙ୍କ ଉପରେ ମଧ୍ୟ, ସେମାନଙ୍କର ସମାଧି-ସ୍ତୁତିବାକ୍ୟ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ନିଜେ ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତି, ଯେତେବେଳେ ସେ କହନ୍ତି, "ହଁ," "ସେମାନେ ନିଜ ଶ୍ରମରୁ ବିଶ୍ରାମ ପାଇବେ," କାରଣ ସେ ସେମାନଙ୍କର ଶ୍ରମକାଳ ସମଗ୍ରରେ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ଥିଲେ, ସେମାନେ ନିଜ ପ୍ରାଣ ଅର୍ପଣ କରିଦେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ।

> ଏବଂ ମୁଁ ସ୍ୱର୍ଗରୁ ଗୋଟିଏ ସ୍ୱର ଶୁଣିଲି, ସେ ମୋତେ କହିଲା, ଲେଖ, ଏପରଠାରୁ ପ୍ରଭୁରେ ଯେମାନେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରନ୍ତି, ସେହି ମୃତମାନେ ଧନ୍ୟ; ହଁ, ଆତ୍ମା କହୁଛନ୍ତି, ଯେପରି ସେମାନେ ନିଜ ନିଜ ପରିଶ୍ରମରୁ ବିଶ୍ରାମ ପାଇବେ; ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର କର୍ମ ସେମାନଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ଯାଉଛି। ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ 14:13।

ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ପୁସ୍ତକର ଶେଷ ଓ ଆରମ୍ଭ, ବାଇବେଲର ଆରମ୍ଭ, ଏବଂ ଯୋହନଙ୍କ ସୁସମାଚାରର ଆରମ୍ଭକୁ ବିଚାର କଲେ, ଆମେ ଦେଖୁଅଛୁ ଯେ ଦେବତ୍ୱର ତିନିଜଣ ବ୍ୟକ୍ତି ସମସ୍ତେ ଉପସ୍ଥିତ ଅଛନ୍ତି, ଯଦ୍ୟପି "ପଙ୍କ୍ତି ଉପରେ ପଙ୍କ୍ତି"ର ପ୍ରୟୋଗ ଆଧାରରେ ପିତା ମଧ୍ୟ ସେଠାରେ ଅଛନ୍ତି। ପୁତ୍ର ସେଠାରେ ଅଛନ୍ତି, ନିଜକୁ ଆଲ୍ଫା ଓ ଓମେଗା ବୋଲି ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି।

ଯଦି ଆମେ ଏହାକୁ ଚିହ୍ନିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେଉଁ ଯେ ମାନବତା ସହିତ ଦିବ୍ୟତାର ସଂଯୋଗ ହେଉଛି ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ଏବଂ ମାନବଜାତିର ସଂଯୋଗ, ତେବେ ଆମେ ବୁଝିପାରିବୁ କାହିଁକି ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାର ପ୍ରତୀକଗୁଡ଼ିକୁ ମାନବଜାତିର ପ୍ରତୀକଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ଏକସାଥିରେ ବାନ୍ଧାଯାଇଛି। ଏହି ଦୃଷ୍ଟିକୋଣକୁ ମନରେ ରଖି, ଆମେ ସେହି ଦୁଇଟି "ଆରମ୍ଭରେ" ପାଖକୁ ପୁନର୍ବାର ଫେରୁଛୁ, ଯାହା ବିଷୟରେ ଆମେ ପୁନଃପୁନି ଆଲୋଚନା କରିଆସୁଛୁ।

ଆରମ୍ଭରେ ଈଶ୍ୱର ଆକାଶ ଓ ପୃଥିବୀଙ୍କୁ ସୃଷ୍ଟି କଲେ। ଏବଂ ପୃଥିବୀ ଆକାରହୀନ ଓ ଶୂନ୍ୟ ଥିଲା; ଏବଂ ଗଭୀର ଜଳର ମୁହଁ ଉପରେ ଅନ୍ଧକାର ଥିଲା। ଏବଂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆତ୍ମା ଜଳମାନଙ୍କ ମୁହଁ ଉପରେ ବିଚରଣ କରୁଥିଲେ। ଏବଂ ଈଶ୍ୱର କହିଲେ, ଆଲୋକ ହେଉ; ଏବଂ ଆଲୋକ ହେଲା। ଏବଂ ଈଶ୍ୱର ଆଲୋକକୁ ଦେଖିଲେ ଯେ, ସେହିଟା ଭଲ; ଏବଂ ଈଶ୍ୱର ଆଲୋକକୁ ଅନ୍ଧକାରରୁ ପୃଥକ କଲେ। ଆଦିପୁସ୍ତକ 1:1–4।

ଆରମ୍ଭରେ ବାକ୍ୟ ଥିଲେ, ଏବଂ ବାକ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ଥିଲେ, ଏବଂ ବାକ୍ୟ ହିଁ ଈଶ୍ୱର ଥିଲେ। ସେହିଜଣ ଆରମ୍ଭରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ଥିଲେ। ସମସ୍ତ ବସ୍ତୁ ତାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସୃଷ୍ଟି ହେଲା; ଏବଂ ଯାହା କିଛି ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛି, ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ବିନା ସୃଷ୍ଟି ହୋଇନଥିଲା। ତାହାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଜୀବନ ଥିଲା; ଏବଂ ସେହି ଜୀବନ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଆଲୋକ ଥିଲା। ଏବଂ ସେହି ଆଲୋକ ଅନ୍ଧକାରରେ ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ ହୁଏ; କିନ୍ତୁ ଅନ୍ଧକାର ତାହାକୁ ଗ୍ରହଣ କଲା ନାହିଁ। ଯୋହନ 1:1–5।

"ଆରମ୍ଭରେ" ବୋଲିଥିବା ଏହି ଦୁଇ ସାକ୍ଷୀକୁ ବ୍ୟବହାର କରି; ସମସ୍ତ କିଛି ସୃଷ୍ଟି କରିଥିବା ଈଶ୍ୱର-ବାକ୍ୟ, ନିଜ ଜୀବନ ମଧ୍ୟ ଦାନ କଲେ, କାରଣ "ତାହାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଜୀବନ ଥିଲା," ଏବଂ ତାହାଙ୍କର ଜୀବନ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର "ଆଲୋକ" ଥିଲା। ସୃଷ୍ଟ ମନୁଷ୍ୟର "ଆଲୋକ" ହେଉଛି ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତାଙ୍କର ଧାର୍ମିକତା। ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତାଙ୍କର ଧାର୍ମିକତା ପବିତ୍ରସ୍ଥାନର ପ୍ରଦୀପମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ବତି ଅଟେ।

ଏବଂ ତାହାଙ୍କୁ ଏହା ଦିଆଗଲା ଯେ ସେ ପରିଶୁଦ୍ଧ ଓ ଧଳା ସୂକ୍ଷ୍ମ ପଟବସ୍ତ୍ର ପରିଧାନ କରନ୍ତୁ; କାରଣ ସେହି ସୂକ୍ଷ୍ମ ପଟବସ୍ତ୍ର ପବିତ୍ରମାନଙ୍କର ଧର୍ମିକତା ଅଟେ। ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ 19:8।

ବତିକୁ ଜ୍ୱଳାଇ ରଖୁଥିବା ତେଲ ବିଶ୍ୱାସୀଙ୍କ ଜୀବନରେ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ଆଦିକାଳରେ ପୃଥିବୀ ଅନ୍ଧକାରମୟ ଥିଲା ଏବଂ ସେଠାରେ କୌଣସି ଆଲୋକ ନଥିଲା। ପରେ ଯୀଶୁ ନିଜ ଜୀବନ, ଅର୍ଥାତ୍ ତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ସେହି ଜୀବନ, ଦାନ କଲେ, ଯେପରି ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଆଲୋକ ହୋଇପାରେ।

ଏବଂ ପୃଥିବୀ ଉପରେ ବାସ କରୁଥିବା ସମସ୍ତେ ତାହାଙ୍କୁ ଉପାସନା କରିବେ, ସେମାନେ ଯାହାଙ୍କର ନାମ ଜଗତର ସ୍ଥାପନାକାଳରୁ ବଧ ହୋଇଥିବା ମେଷଶାବକଙ୍କ ଜୀବନ-ପୁସ୍ତକରେ ଲିଖିତ ନାହିଁ। ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ 13:8.

ଯେତେବେଳେ ଯୀଶୁ ମନୁଷ୍ୟଜାତି ପାଇଁ ଏକ ବଳି ହେବାକୁ ଚୟନ କଲେ, ସେ ନିଜ ଜୀବନ ଦେଲେ ଯେପରି ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଆଲୋକ ପାଇପାରନ୍ତି। ଏହି ଦୁଇଟି ଅନୁଚ୍ଛେଦରେ ଯେପରି ଦେଖାଯାଏ, ଯେତେବେଳେ କେବେ ଆଲୋକ ପ୍ରବେଶ କରାଯାଏ, ସେହି ଆଲୋକ ଉପାସକମାନଙ୍କର ଦୁଇଟି ଶ୍ରେଣୀ ସୃଷ୍ଟି କରେ, ଯାହାକୁ ଆଲୋକ ଓ ଅନ୍ଧକାର, ଦିନର ସନ୍ତାନମାନେ କିମ୍ବା ରାତ୍ରିର ସନ୍ତାନମାନେ ଭାବେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଛି।

କିନ୍ତୁ, ହେ ଭାଇମାନେ, ତୁମେ ଅନ୍ଧକାରରେ ନୁହଁ, ଯେପରି ସେହି ଦିନ ଚୋର ପରି ତୁମମାନଙ୍କୁ ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ ଭାବେ ଆକ୍ରମଣ କରିବ। ତୁମେ ସମସ୍ତେ ଆଲୋକର ସନ୍ତାନ ଏବଂ ଦିନର ସନ୍ତାନ; ଆମେ ରାତିର ନୁହଁ, କିମ୍ବା ଅନ୍ଧକାରର ନୁହଁ। 1 ଥେସଲନୀକୀୟ 5:4, 5।

ଯେତେବେଳେ ଆମେ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କର ଦିବାଲୋକର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ସହିତ ଥିବା ନିକଟ, ଅନନ୍ତ ସମ୍ପର୍କକୁ ଚିହ୍ନିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଅଁ, ସେତେବେଳେ ଆମେ ବୁଝିପାରୁ ଯେ କାହିଁକି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ଓ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କର ପ୍ରତୀକଗୁଡ଼ିକ ଏତେ ଘନିଷ୍ଠ ଭାବରେ ସମ୍ବନ୍ଧିତ। ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟର ଶେଷ ଅଂଶରେ, ଆମେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଆଲ୍ଫା ଓ ଓମେଗା ରୂପେ ଦେଖୁଁ, ଶ୍ଳୋକ ଉପରେ ଶ୍ଳୋକର ପ୍ରୟୋଗ ଦ୍ୱାରା ପିତାଙ୍କୁ ଦେଖୁଁ, ଏବଂ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ସ୍ୱୟଂଙ୍କ ବିଷୟରେ ନିଜର ଅନ୍ତିମ ପ୍ରତୀକାତ୍ମକ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ ଦେଉଛନ୍ତି; କାରଣ ପ୍ରାଚୀନ ପବିତ୍ର ପୁରୁଷମାନେ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ହୋଇ କଥା କହିଥିଲେ। ଉତ୍ପତ୍ତି ପୁସ୍ତକରେ ସ୍ୱୟଂଙ୍କ ବିଷୟରେ ତାଙ୍କର ପ୍ରଥମ ଉକ୍ତି ତାଙ୍କୁ ଜଳର ଉପରେ ଗତିଶୀଳ ଅବସ୍ଥାରେ ଚିହ୍ନିତ କରେ, ଅର୍ଥାତ୍ ମନୁଷ୍ୟଜାତିର ଉପରେ ଗତିଶୀଳ; ଏବଂ ସ୍ୱୟଂଙ୍କ ବିଷୟରେ ତାଙ୍କର ଶେଷ ଉଲ୍ଲେଖ ନିମ୍ନପ୍ରକାର।

ଏବଂ ଆତ୍ମା ଓ କନ୍ୟା କହନ୍ତି, ଆସ। ଏବଂ ଯେ ଶୁଣେ, ସେ କହୁ, ଆସ। ଏବଂ ଯେ ତୃଷ୍ଣାର୍ତ୍ତ, ସେ ଆସୁ। ଏବଂ ଯେ କେହି ଇଚ୍ଛା କରେ, ସେ ନିଶୁଳ୍କରେ ଜୀବନଜଳ ଗ୍ରହଣ କରୁ। ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ 22:17।

ଆରମ୍ଭ ରୁ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ମାନବଜାତି ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ଭାବରେ ପରିଚିତ କରାଯାଇଛି, କାରଣ ଦିନର ସନ୍ତାନମାନେ ଦୈବତ୍ୱ ଓ ମାନବତ୍ୱର ଏକ ସମ୍ମିଳନକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରନ୍ତି। ପୌଲ, ଯେପରି ଯିଶାୟା ମଧ୍ୟ କରନ୍ତି, ଚିହ୍ନଟ କରନ୍ତି ଯେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ପାତ୍ର; ଏବଂ ପବିତ୍ର ସ୍ଥାନର ଦୀପାଧାରମାନଙ୍କରେ ଏମିତି ପାତ୍ର ଥିଲା ଯେଉଁଠାରେ ବତିକୁ ରଖାଯାଉଥିଲା, ଏବଂ ତେଲ ସେହି ପାତ୍ରମାନଙ୍କୁ ନାମିଆସୁଥିଲା, ଯେଣିକି ସେହି ଆଲୋକକୁ ପ୍ରକାଶ କରିବା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ଇନ୍ଧନ ଯୋଗାଇ ପାରିବ, ଯାହା ହେଉଛି ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଧର୍ମିକତା। ଆମେ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କର ପାତ୍ର, ଯିଏ ଦେବତ୍ୱ ର ତୃତୀୟ ବ୍ୟକ୍ତି, ଯେପରି ଏହା ଆରମ୍ଭରୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟର ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚିହ୍ନଟ କରାଯାଇଛି, ଏବଂ ଯେପରି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀର ଆତ୍ମାଙ୍କ ଲେଖନୀମାନଙ୍କରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ପରିଚିତ କରାଯାଇଛି।

ଦ୍ୱିତୀୟ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କ ସନ୍ଦେଶରେ, ଯାହା ଆଡଭେଣ୍ଟିଜ୍ମର ଆରମ୍ଭ ଏବଂ ଶେଷକାଳରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥିଲା, ଦୁଇଟି ପୃଥକ ସନ୍ଦେଶ ଅଛି; ଗୋଟିଏ କଳିସିଆ ପାଇଁ ଏବଂ ଗୋଟିଏ ଜଗତ ପାଇଁ।